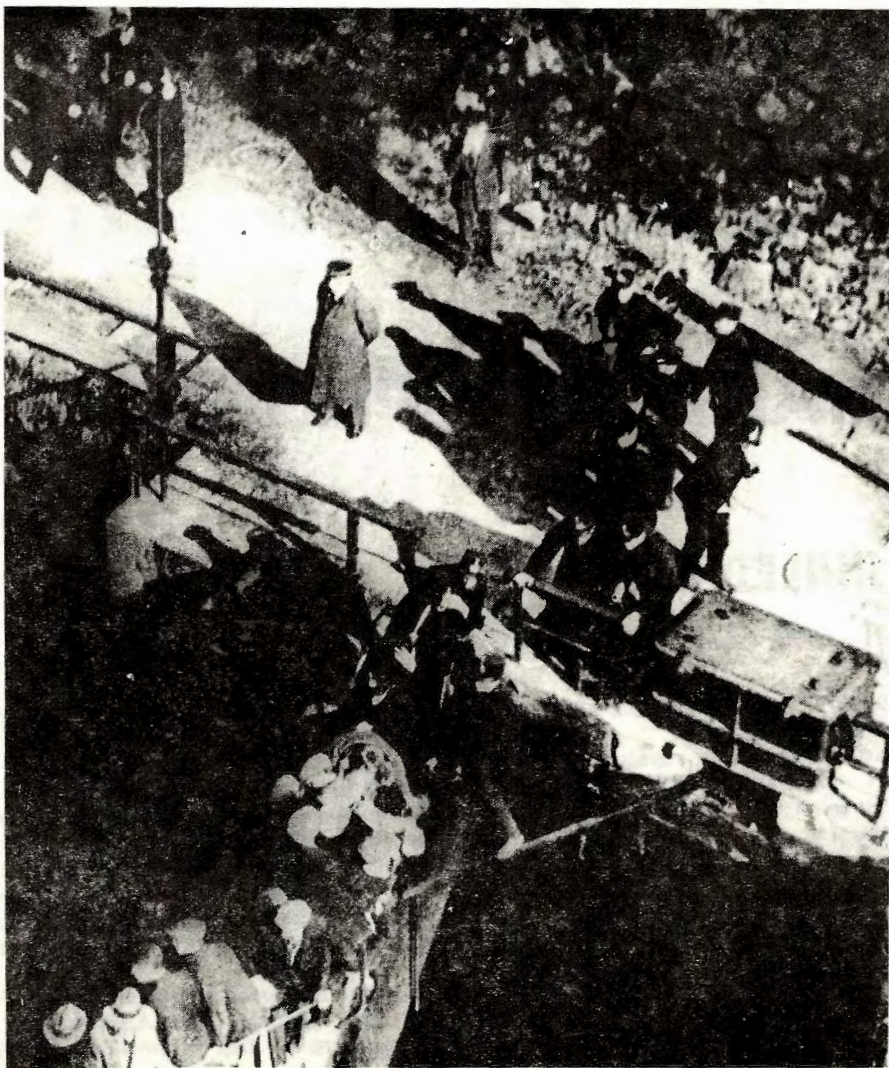

Utkast til handlingsprogram for AKP(m-l)

OM PROGRAMBEHANDLINGA

Det foreliggende *utkastet* til Handlingsprogram legges fram til diskusjon til tross for store mangler. Utkastet er bygd på den disposisjon som tidligere er presentert og ulike kamerater har under tidspress skrevet forskjellige avsnitt.

Tida har ikke tillatt noen samlet gjennomskrivning etter dette. De viktigste manglene i bearbeidinga er disse:

- Utkastets hovedpkt. III er ennå bare en disposisjon. Den viktigste endringa er at kampen mot avfolkinga er strøket som et eget avsnitt og at punktet om samene går ut fordi det behandles i sameprogrammet.

- Flere av avsnittene i hovedpkt. II er ikke vurdert i forhold til prinsipp-programmet, og det vil her være en åpenbar fare for unødvendig overlapping.

- Språkformen i programutkastet *skal* være nynorsk, i utkastet finnes både bokmål – og dårlig nynorsk. Vi ber kameratene foreløpig bære over med dette.

Hovedsaka er tross disse svakhetene at vi nå har et utkast som kan studeres og kritiseres. Fordi programdiskusjonen vil tjene på at denne debatten *raskt* kommer i gang har arbeidsutvalget godkjent at det foreliggende dokumentet utsendes som programutkast til partiavdelingene.

SKAU

HANDLINGSPROGRAM

INNLEDNING

AKP(m-l) har ei langsiktig målsetting som er uttrykt i partiets prinsippprogram.

Dette *Handlingsprogrammet* bygger på prinsippprogrammet, dets strategi og klasseanalyse, og er et minimumsprogram som behandler dagens viktigste kamppoppgaver.

Det tar sitt utgangspunkt i at så lenge kapitalismen, imperialismen og sosialimperialismen eksisterer, vil det finnes utbytting og undertrykking, kriser, nød og krig. Vi kommunister vil på alle felter delta i og gå i spissen for den kampen som arbeiderklassen og andre utbytta og undertrykte fører for sine interesser.

Handlingsprogrammet er ikke en katalog over AKP(m-l)s standpunkter til alle aktuelle klasse-

kampspørsmål. Det tar opp de områdene som partiets 2. landsmøte ser som viktigst i den kommende tida, og er mer innrettet på å slå fast partiets linjer enn på detaljerte paroler og krav. Handlingsprogrammet er skrevet ut ifra en klasseanalyse av Norge i midten av 70-åra og den internasjonale situasjonen på dette tidspunkt. Det er derfor et dokument som seinere landsmøter vil måtte forandre ettersom kampen utvikles, nye forhold kommer i sentrum og styrkeforholda i klassekampen endres.

Kampen for samenes interesser blir ikke tatt opp i dette programmet fordi AKP(m-l) har et eget sameprogram der disse spørsmålene blir behandlet.

I.PRINSIPPER FOR EN PROLETARISK TAKTIKK

1.STRATEGI OG TAKTIKK

AKP(m-l) har ei langsiktig målsetting som er uttrykt i partiets prinsipp-program. Dette målet er det klasseløse samfunn, kommunismen. For å nå dette målet må proletariatet styrte borgerskapets diktatur gjennom en sosialistisk revolusjon og opprette sin egen statsmakt, proletariatets diktatur. I kampen for sosialismen er halvproletariatet, småbøndene og de arbeidende fiskerne proletariatets viktigste forbundsfeller. Gjennom å føre klassekampen videre under den sosialistiske oppbygging vil på lang sikt alle klasseskiller bli revet ned. Denne strategien er bygd på lærdommene fra arbeiderklassens mer enn hundreårige kamp over hele verden, slik de er oppsumert i den vitenskapelige sosialismen, marxismen-leninismen Mao-Tsetungs tenkning.

Kampen for denne revolusjonære målsettinga vil nødvendigvis skje under vekslende politiske forhold, med flo og ebbe i den internasjonale og nasjonale klassekampen.

Det er AKP(m-l)s plikt å holde fast på denne strategien under alle forhold, og samtidig utvikle en smidig proletarisk taktikk som best mulig fremmer denne målsettinga. Mens strategien er planen for hele felttoget fram til sosialismen og kommunismen, gir taktikken retningslinjene for de enkelte trefningene i klassekampen.

I sitt arbeid vil AKP(m-l) følge to hovedprinsipper for forholdet mellom proletariatets strategi og taktikk.

a. Proletariatets taktikk skal tjene strategien og er underordnet den.

For å modnes for sin revolusjonære oppgave må proletariatet gjennomføre utallige mindre økonomiske og politiske kamper. Det er gjennom den daglige klassekampen, gjennom ulike kampanjer og aksjoner, at arbeiderklassen vinner erfaring. Og det er gjennom sin ledelse av disse taktiske slagene at AKP(m-l) kan gro røtter i massene, vinne tillit og utvikle sin ledelse av proletariatets kamp.

Men dersom den daglige klassekampen virkelig skal tjene kampen for den sosialistiske revolusjonen, må taktikken være *underordnet* strategien. AKP(m-l) vil kjempe for de mest nærliggende interessene til arbeiderklassen og samtidig representere den proletariske bevegelsens framtid. Vi avviser derfor alle linjer som på opportunistisk vis forsøker å oppnå kortsiktige gevinster gjennom å gå på akkord med prinsippspørsmål. Vi bekjemper den revisjonistiske ideologien om at »bevegelsen er alt, målet er intet».

Strategi og taktikk er forskjellige fra hverandre, og samtidig er de en enhet som utdyper og betinger

hverandre. Taktikken må alltid være basert på proletariatets kommunistiske strategi. På samme vis er det nødvendig med en smidig revolusjonær taktikk slik at teorien *blir* en veiledning til handling, og ikke livløse dogmer.

b. Forakt klassefienden strategisk – ta han alvorlig taktisk

Dette prinsippet, som spesielt er sammenfattet i Mao Tsetungs tenkning, tar sitt utgangspunkt i Lenins oppsummering av imperialismens epoke som terskelen til den proletariske revolusjonen. Hele det imperialistiske verdenssystemet er råtne, det representerer reaksjonens og fortidas interesser og går i vår tid sitt endelige nederlag i møte. Kapitalismens objektive indre motsigelser vil lovmessig føre til at borgerskapet blir styrtet gjennom opprør og revolusjon. Strategisk må derfor proletariatet bygge på *forakt* for klassefienden, og avvise den moderne revisjonismens defeatistiske propaganda om »imperialismens styrke».

Men samtidig må proletariatet i sin *taktikk* ta borgerskapet alvorlig. I vårt land er borgerskapet fortsatt en herskende klasse med militære, politiske og økonomiske maktmidler, med agenter for sin politikk i arbeiderbevegelsen og et propagandaapparat som kan bedra de arbeidende massene.

I sin taktikk bygger AKP(m-l) på at det i hver enkelt kamp er nødvendig å utnytte alle objektive eksisterende motsigelser i klassefiendens rekke for å isolere motstanderen, vinne alle mulige forbundsfeller og organisere massene. Vi avviser all høyre-opportunistisk redsel for å reise klassekampen, akkurat som vi bekjemper all eventyrpolitikk som splitter proletariatet fra dets forbundsfeller og inviterer til et »generaloppgjør» med underlegne styrker.

Det er gjennom å ta borgerskapet fullt ut alvorlig taktisk at arbeiderne kan vinne enkeltstående aksjoner og kampanjer, f.eks. som en streik. Og det er gjennom slike delseire at arbeiderklassen sjøl erfarer at borgerskapet kan slås og at det er all grunn til å forakte klassefienden strategisk.

2. PROLETARISK TAKTIKK KREVER PLAN OG ORGANISASJON

Den økonomiske kampen mellom arbeiderne og kapitalistene på den enkelte arbeidsplass vil alltid være et viktig utgangspunkt for AKP(m-l)s arbeid. Men denne kampen er i seg sjøl bare en trade-unionistisk kamp. Den berører graden av utbytting, men er ikke rettet inn på å avskaffe lønnsslaveriet.

Proletariatets *revolusjonære* bevissthet vokser ikke spontant ut av denne daglige klassekampen.

Det politiske målet for AKP(m-l) er å *fostre* proletariatet for dets revolusjonære historiske oppgave. Derfor vil vi arbeide for å reise proletariatet til kamp mot *all* utbytting og undertrykking av arbeidende masser, i vårt land som i andre land. Vi vil arbeide for å reise arbeiderklassen til kamp mot alle former for politisk undertrykking, for demokratiske krav. Dette krever at vi som kommunister systematisk sprer kjennskapet til marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning i proletariatet og blant andre utbyttede og undertrykte.

AKP(m-l) avviser derfor alle ideer om at proletariatets taktikk kan utvikles i den spontane klassekampen. En proletarisk taktikk må bygge på *en politisk plan*, være styrt av bevisste politiske initiativ og organisatoriske tiltak. I alle faser av den politiske kampen må partiets arbeid være styrt av prinsipper, av bevisste og ledende retningslinjer.

En slik bevisst politisk plan, en slik proletarisk taktikk, *forutsetter* et kommunistisk parti som er prøvd i politisk kamp under alle forhold. Partiet trengs fordi bare det kan systematisere og ta hensyn til arbeiderklassens historiske kamperfaring, utforme taktiske paroler for kampen og samordne kreftene. AKP(m-l) har som sitt mål å utvikle evnene til å lede proletariatets kamp gjennom å bygge ut partiets organisatorisk og styrke den systematiske planlegginga av alt politisk-taktisk arbeid.

Organisasjon og plan er derfor av grunnleggende betydning for proletariatets daglige kamp, for å sikre at taktikken tjener strategien. All ideologisk og politisk spontanisme vil i praksis føre til opportunisme. Dels vil det ytre seg som *halehengspolitik*, i passiv underordning for den spontane kampens aktuelle former og i sabotasje av alle politisk initiativ til kamp. Dels vil spontanisme kunne lede ut i eventyrpolitikk, til aksjoner og kamper der massene ikke er mobilisert.

3. MOBILISERING AV MASSENE ER NØKKELLEDDET

Nøkkelen til all politisk framgang, både i den daglige klassekampen og i det langsiktige revolusjonære arbeidet, er å mobilisere massene. Dette gjelder både arbeidet i proletariatet og blant proletariatets forbundsfeller. En forutsetning for å løse denne oppgaven vil alltid være en korrekt vurdering av den politiske situasjonen og riktige, taktiske paroler. Men det er evnen til å kombinere dette med en mobilisering av de arbeidende massenes slagkraft som vil avgjøre resultatet i klassekampen.

Mobiliseringa av massene er derfor nøkkelleddet i AKP(m-l)s arbeid, et prinsipp i vår politiske taktikk. Alt det løpende arbeidet i partiets grunnorganisasjoner, alt propaganda, agitasjons- og organisasjonsarbeid, tar sikte på å styrke og utvide sambandet med massene. AKP(m-l) vil i tråd med dette legge stor vekt på politiske kampformer som virker mobiliserende på massene, som bidrar til å

utløse deres initiativ og skaperkraft. Streiker og andre masseaksjoner, store diskusjonsmøter og demonstrasjoner er eksempler på dette.

Dette massearbeidet er også en forutsetning for å utvikle riktige politiske linjer og taktikk. Det er gjennom å delta i arbeidernes og andre undertryktes kamp, lære av massenes ideer og kamperfaringer, at AKP(m-l) kan utvikle bedre og mer systematiske prinsipper og retningslinjer. Og det er gjennom å gå ut med disse erfaringene på ny i mobiliseringa av massene, at vi kan bringe proletariatets kamp ny framgang.

Denne masselinja stiller kommunistenes proletariske taktikk i skarp kontrast til de moderne revisjonistenes og reformistenes linje med «parlamentariske initiativ», byråkratiske organisasjonsprinsipper og klassesamarbeid. Den er ei kamplinje retta mot alle former for sektarisme, mot alle tendenser til å isolere partiet fra massene og deres kamp.

I arbeidet med å mobilisere massene vil vi særlig legge vekt på å styrke enhetsfrontarbeidet og arbeidet i fagbevegelsen.

a. Styrk enhetsfrontarbeidet!

Et viktig prinsipp i en proletarisk taktikk er uttrykt i parolen om *enhet på klassekampens grunn*. Den er et uttrykk for at AKP(m-l) som et kommunistisk parti alltid vil gå i spissen for aksjonssamenhet mellom alle som vil kamp mot imperialisme og sosialimperialisme, fascisme og reaksjon.

Enhetsfrontarbeidet vil få en rekke ulike former, fra fast organiserte frontorganisasjoner til midlertidige aksjonskomiteer, og vil måtte foregå på en lang rekke felter av klassekampen. Men kjerna i alt enhetsfrontarbeid er at det, uansett sak og kampform, bidrar til å organisere og mobilisere massene. Enhetsfronten styrker proletariatets kampkraft og styrker båndene mellom proletariatet og dets kampfeller i andre deler av det arbeidende folket.

I sitt enhetsarbeid vil AKP(m-l) både arbeide innafor etablerte masseorganisasjoner og etter de behov kampen stiller gå i spissen for å bygge opp nye aksjonsenheter, komiteer og frontorganisasjoner. I arbeidet for aksjonsenhet spiller de politiske demonstrasjonene en svært viktig rolle. AKP(m-l) ser det som en av sine sentrale oppgaver å gå i spissen for breie klassekamptog 1. mai, og vil ellers på alle områder gå inn for å utvikle demonstrasjoner som et demokratisk uttrykk for massenes syn og kampvilje.

b. Fagbevegelsen — den viktigste masseorganisasjonen

Arbeiderklassens høyeste form for klasseorganisasjon er det kommunistiske partiet. Uten dette som våpen vil proletariatet aldri kunne seire i kampen for sosialismen. Men samtidig trengs også fagbevegelsen, som en samlende masseorganisering av proletariatet.

Dannelsen av fagforeninger var historisk et viktig ledd i organiseringa av proletarene som en sosial klasse. For arbeiderklassens kamp vil fagbevegelsen alltid spille en avgjørende rolle.

AKP(m-l) legger stor vekt på arbeidet i fagforeninger og klubber. Vi betrakter det som det høyest prioriterte området i kommunistenes massearbeid, og ser det som vårt mål å styrke sambandet mellom AKP(m-l) og fagbevegelsen.

I kommunistenes faglige arbeid er målsettinga å bygge opp foreninger, klubber og andre deler av fagbevegelsen som proletariske kamporganisasjoner. Vårt strategiske mål er en fagbevegelse som kjemper mot utbyttinga og lønsslaveriet, som står for proletarisk internasjonalisme og kamp mot imperialismen og sosialimperialismen, som er for sosialismen. I vår taktikk vil vi på felt etter felt arbeide for å få klubber og fagforeninger til å forsvare medlemmenes interesser, utvikle et virkelig demokratisk liv og fremme forslag som kan bidra til å styrke klassesolidariteten og internasjonalismen.

For å styrke fagbevegelsens kampkraft er det av helt avgjørende betydning å bekjempe borgerskapets agenturer i fagbevegelsen. Et sosialt sjikt av arbeideraristokrater har skaffet den høyresosialdemokratiske ledelsen i DNA en klassebasis for sin borgerlige politikk i fagbevegelsen sjøl. Gjennom årtier har fagbevegelsen blitt underlagt klassesamarbeidsavtaler og tvangslover, gjort om til en lydig samarbeidspartner for monopolkapital og stat. Denne korporatismen har avvæpnet store deler av fagbevegelsen både politisk og ideologisk.

Denne klassesamarbeidspolitikken blir støttet og vidreutviklet av den moderne revisjonismens representanter. Med falskt prat om »faglig enhet» forsøker de å hindre kamp mot pampene i LO-toppen. Akkurat som høyresosialdemokratene sprer de legalisme og saboterer streiker. På alle måter forsøker de å etablere bånd mellom norsk fagbevegelse og sosialimperialismen.

I kampen for å utvikle fagbevegelsens kampkraft som klasseorganisasjon for proletariatet, er det derfor nødvendig å brennmerke hele arbeideraristokratiet, nedkjempe innflytelsen til høyresosialdemokratiet og deres allierte i de moderne revisjonistiske partiene SV og NKP.

4. KOMBINER LEGALT OG ILLEGALT ARBEID

Arbeiderklassens kamp viser at det er absolutt nødvendig for ethvert kommunistisk parti å systematisk kombinere legalt og illegalt arbeid, legal og illegal organisering. Dette gjelder også i tider der klassekampen er lite skjerpet og i land der det meste av det politiske arbeidet er legalisert.

Ut i fra dette er det et prinsipp for AKP(m-l) som et legalt parti med offentlige tillitsmenn, kontorer og aviser at viktige deler av partiorganisasjonen er organisert »under jorda». Som et kommunistisk parti må vi alltid **rekne** med at borgerskapets taktikk vil kunne skifte, med fascistiske framstøt, forsøk på illegalisering, opprulling og forfølgelse. En slik situasjon vil likvidere partiet dersom det ikke i fredelige, legale tider er organisatorisk forberedt på å arbeide under illegale forhold.

Spørsmålet om å kombinere legale og illegale kampformer gjelder også i massekampen. Også under borgerlig-demokratiske forhold vil en rekke former for politisk undertrykking bli satt i verk for å ramme arbeiderklassens kamp. Mange former for politisk arbeid på arbeidsplassene, i militærleirene og skolene er i praksis forbudt. Streikeretten er kraftig innskrenket og i en rekke tilfeller blir streiker dømt »ulovlige». AKP(m-l) vil derfor aktivt bekjempe alle legalistiske illusjoner i arbeiderklassen.

Samtidig er det AKP(m-l)s plikt å utnytte alle legale kanaler og kampformer så langt det er mulig, nytte alle rettigheter som finnes til kommunistisk propaganda-, agitasjons- og organisasjonsarbeid.

Valg av parlamentariske organer

AKP(m-l)s stilling til parlamentariske valg bygger på at vi ser dette som et taktisk spørsmål. Parlamentariske organer som Storting, fylkesting og kommunestyre er skapt av borgerskapet som et demokratisk fenniss over monopolkapitalens diktatur. De fungerer som en del av statsapparatet, dels som sandpårøingsorgan for statsbyråkratiet og monopolenes beslutninger, dels som en aktiv spydodd for reaksjonen.

Under de nåværende forholda er AKP(m-l) *for* å delta i valg til parlamentariske organer. Vi ser det som korrekt å utnytte retten til å stille lister, og gjøre bruk av alle legale muligheter som finnes til masseagitasjon i forbindelse med valgkampene. Tilmennene våre skal ha som målsetning å reise arbeiderklassens kampkrav, avsløre det parlamentariske systemets borgerlige klassekarakter og vise at veien til sosialismen er revolusjonen.

Partiets representanter i parlamentariske organer vil aldri godta noen taushetsplikt, og vi vil alltid fortelle arbeidsfolk om saker som har betydning for deres livsinteresser. Vi godtar heller ingen form for *stemmeplikt* i saker der valget står mellom løsninger som alle går mot proletariatets interesser.

Når AKP(m-l) deltar i parlamentariske valg, og ikke stiller liste i enkelte fylker og kommuner, ser vi det som et prinsippsspørsmål å arbeide for boikott av listene til de åpne borgerlige partiene og borgerlige arbeiderpartiene. Særlig viktig er det i sanne tilfeller å legge vekt på å avsløre den moderne revisjonismens reaksjonære karakter.

II. HOVUDOPPGAVENE I DAG

1. KAMP MOT DE IMPERIALISTISKE SUPERMAKTENE SOVJET OG USA. KAMP MOT FAREN FOR KRIG

a) Mot all imperialisme – for den proletariske verdsrevolusjonen.

Vår tid er ei tid då imperialismen går mot nederlaget sitt over heile verda og sosialismen går mot ein verdsfemnande siger. I prinsippprogrammet hjå AKP(m-l) vert grunntraga i denne tidbolken analysert. Handlingsprogrammet vårt byggjer på denne analysen og peiker på kva oppgåver han stiller for tida etter det andre partilandsmøtet.

Heilt frå den første imperialistiske verdskrigen og særskilt frå Oktoberrevolusjonen i 1917 har det imperialistiske systemet vore i ei allmenn krise. I eit kortare tidsrom etter kvar av dei to verdskrigane klarte dei imperialistiske landa å sikra seg ei mellomtids stabilisering av kapitalismen. Men som heilskap vart imperialismen veikare gjennom både desse krigane. Hovudarsaken til den siste stabiliseringsperioden var at dei kommunistiske partia i dei fleste landa degenererte til borgarlege arbeidarparti og kontrarevolusjonære i fleirtallet av dei tidlegare sosialistiske og folkedemokratiske landa.

No er den mellomtids stabiliseringa slutt og den allmenne krise vert djupare år om anna. For det første har frigjeringsrørslene og folkekrigen deira vunne store sigrar i det siste tiåret. Desse framgongene er objektivt framgongar for den proletariske verdsrevolusjonen og.

b) Imperialismen og sosialimperialismen

Imperialismen er kapitalismen i vår tid. Difor er alle utvekla kapitalistiske land imperialistiske. Men akkurat som på Lenins tid er det berre få imperialistiske makter som kan vera med i striden om verdshegemoniet. Medan det ved den fyrste verdskrigen var fem-seks slike imperialistiske stormakter er det i dag to imperialistiske makter som er mektigare og færligare enn nokon av dei andre. Det er den sovjetiske sosialimperialismen og USA-imperialismen. Dei er hovudfienden hjå folka i verda. Samstundes er all imperialismen, og alle imperialistiske makter fiender av proletariatet og dei undertrykte folka og nasjonane.

I prinsippprogrammet gjer partiet greie for heilskapen i analysa av imperialismen, og handlingsprogrammet byggjer på denne analysen.

I alt arbeid sitt vil AKP(m-l) stri for å reisa folket i Noreg til kamp mot dei to supermaktene

og all imperialisme. Dei moderne revisjonistane freista å føra kampen mot imperialismen på avvegar, dei skjønsmålar sosialimperialismen. Det vil seie at dei kallar ein dødsfiende av det norske folket for «ein naturleg venn». Difor må AKP(m-l) leggja stor vekt på å avsløra sosialimperialismen og tenaren hans. Samstundes er AKP(m-l) det einaste partiet som kjempar mot USA-imperialismen i Noreg. Det legg eit særskilt ansvar på partiet for å halda denne kampen oppe.

c) Proletarisk internasjonalisme

AKP(m-l) står for den verkelege proletariske internasjonalismen. Det vil seie at vi solidariserer oss med arbeidarklassen og dei underkua folka over heile verda, med verkelege marxist-leninistiske parti og organisasjonar og med dei sosialistiske landa. Vår proletariske internasjonalisme skil seg skarpt frå den falske «proletariske internasjonalisme» som dei moderne revisjonistane står for. Deira «internasjonalisme» er ikkje noko anna enn lydnad under dei nye tsarane i Kreml og den sosialimperialistiske freistnaden på å vinna verdsherredømme. Revisjonistane stør ikkje det internasjonale proletariatet sine kampar. Dei kjempar mot dei, saboterer dei og prøvar å knusa dei. Dei stør heller ikkje dei underkua folka i deira kamp mot imperialismen. I staden søker dei å nytta motstanden mot ein form for imperialisme for å leggje dei under ein annan form for imperialisme. Revisjonistane stør heller ikkje dei sosialistiske land. Dei går dagleg til politiske åtak på det sosialistiske Kina og det sosialistiske Albania, freistar å piska opp internasjonale lygnkampanjar mot dei osb. Sjølv stør dei dei fascistiske kapitalistiske diktatura i dei statane som tidlegare var sosialistiske.

Den proletariske internasjonalismen er grunnlaget for at sosialismen kan vinna ein verdsfemnande siger. I samsvar med den proletariske internasjonalismen kan vi kommunistar og arbeidarklassen aldri stø borgarskapet i vårt eige land i deira undertrykking og utbytting av andre folk. Det er tvertom vår plikt å reisa kamp mot slik undertrykking. Den proletariske internasjonalismen krevjer av oss at vi kjempar mot den imperialistiske propagandaen i Noreg og kjempar for å vinna stonad for proletariatet og dei underkua folka sine kampar i andre land. På grunnlag av den proletariske internasjonalismen vil vi og utvikla felles aksjonar med proletariatet og folket i andre land. Særskilt vil vi utvikla den internasjonale kampen mot imperialismen og sosialimperialismen.

Den proletariske internasjonalismen er ein plikt for ein kvar revolusjonær, men er og ei styrke.

Arbeidarklassen i Noreg treng og stønad frå arbeidarklassen og folka i andre land for å sigr.

Samstundes med at vi er internasjonalarar er vi og patriotar. I vår tid då borgarskapet har spela ut si progressive rolle og vorte eit imperialistisk og unasjonalt borgarskap, fell det på arbeidarklassen og kommunistane å halda den nasjonale fana høgt. Det er arbeidarklassen som må verja den nasjonale sjølvråderetten mot imperialismen. AKP(m-l) gir leiing åt denne kampen. Vår patriotisme er i samsvar med internasjonalsmen. Ved å kjempa for sjølvråderetten i Noreg, gir vi og stønad åt den anti-imperialistiske kampen over heile verda. Ved å kjempa mot trugsmål mot den nasjonale sjølvråderetten frå det imperialistiske borgarskapet i andre land og særskilt i dei to supermaktene, kjempar vi mot hovudfienden til folka i desse landa. Vår patriotisme skil seg frå den falske »patriotisme» til borgarskapet. Dei prøvar å nytta det norske folket sin patriotisme til å utvekla sjåvinisme og stønad til norsk imperialismen. Vi vil kjempa mot denne falske »patriotisme» og syna at han berre er eit dekke for borgarskapet sitt forræderi mot det norske folket sine interesser.

c.1. Stønad til arbeidarklassen over heile verda

I AKP(m-l) sitt arbeid vil vi leggja vekt på å auke stønaden frå den norske arbeidarklassen til arbeidarklassen over heile verda.

Det vil seie at partiet vil spreie propaganda for arbeidarklassen sine kampar i andre land, slik at arbeidarar i Noreg vert kjend med dei. Slik kan arbeidarklassen i Noreg læra av klassefellane sine i andre land og skjona når dei treng aktiv stønad til kampen sin. Det vil stadig oppstå situasjonar der det er naudsynt for partiet å utvekla konkrete aksjonar i arbeidarklassen til stønad for proletariatet i andre land. Eit døme på ein slik situasjon var stoda i Spania i 1975/76.

For at arbeidarklassen og det arbeidande folket i Noreg skal verta i stand til å handle raskt i slike må partiet driva ein langvarig kamp mot dei opportunistiske synspunktene som sosialdemokratrar og revisjonistar prøver å vinna arbeidarklassen for. Med argument om at fagrørsla berre skal driva med faglege saker eller med reint sjåvinistiske argument freistar dei å få arbeidarklassen i Noreg til å svika klassebrørne og systrane sine i andre land, når dei treng verkeleg stønad. Samstundes freistar dei å omforma arbeidarklassen sin stønad åt kampen mot borgarskapet og imperialismen i andre land over til ein stønad åt sosialdemokratiske og revisjonistiske parti i desse landa. Det er ei skummel og færlig line, avdi slike parti alltid vil forråda arbeidarklassen sin kamp og hindra han i å utvekla seg til ein sosialistisk revolusjon. Stønad til arbeidarklassen i andre land vil og seia skarpere kamp mot dei borgarlege arbeidarpartia.

AKP(m-l) vil leggja særleg vekt på å utvekla kampefelleskapen mellom arbeidarane i dei nordiske landa og i Europa. Partiet stiller seg som oppgåve å nytta konkrete kampsaker til å bringe

denne kampefelleskapen steg for steg framover i ulike former for felles handling mellom proletarane i fleire land. Vi stør arbeidarklassen og det arbeidande folket i dei byråkratkapitalistiske landa i Aust-Europa i deira kamp mot det fascistiske diktaturet der. Når dei utvekla klassekampen i desse landa skal dei veta at vi vil gjera vårt for å utvekla stønaden for dei i Noreg. Korkje proletariatet i Aust-Europa eller proletariatet i Vest-Europa har nokon interesse av den imperialistiske krigen som dei to supermaktene førebur. USA-imperialismen og sosialimperialismen planleggjer å nytta arbeidarklassen og folket i Europa som kanonføde for seg i ein urettvis krig om kven av dei som skal ha makta i verda. Arbeidsfolk har ingen interesse av å myrda kvarandre i ein krig om kven som skal utbytta dei. I staden må dei nytta ein slik krig om han bryt ut, til å gjera revolusjon mot borgerskapet og monokapitalen i sitt eige land.

Framfor trugsmålet og ein ny imperialistisk verdskrig er det dobbelt viktig for det norske proletariatet sitt parti, AKP(m-l), å nytta alle nove til å utvekla den sams kampen mot imperialismen og sosialimperialismen mellom arbeidarklassen i Noreg og arbeidarklassen i dei ulike landa i Aust-Europa. Det sier seg sjølve at eit slikt kampsamband ikkje kan utveklast rundt dei offisielle faglege kontaktane som arbeidararistokratane i Noreg har med dei fascistiske »fagforeiningene» i dei byråkratkapitalistiske landa.

c.2. Marxist-leninistiske parti og organisasjonar

Dei fleste av dei tidlegare kommunistpartia har degenerert til revisjonistiske borgarlege arbeidarparti. Revisjonismen øydela arbeidarklassen sin fortropp i dei fleste land, og det er ei stor og vanskeleg oppgåve å skapa nye kommunistiske parti som held fast på grunnprinsippa i marxismen-leninismen. Men sidan brotet mellom dei verkelege kommunistane og dei revisjonistiske partia tidleg på sekstitalet har det vokse fram ei verdsfemnande marxist-leninistisk rørsl. Det er skipa marxist-leninistiske parti og organisasjonar som ber i seg framtida for den proletariske verdsrevolusjonen. Sjøl om mange av desse partia enno er veike og slit med manglande røynsle og andre problem er det dei som har stilt seg som oppgåve å leia den væpna sosialistiske revolusjonen. Framongen for dei verkelege marxist-leninistiske partia er difor ein grunnleggjande faktor for å tryggja revolusjonen sin framgang i verdsmlæstokk. Alle verkelege revolusjonære og tilhengjarar av proletariatet si frigjeringslønsslaveriet må stø den kampen som dei verkelege kommunistane førar mot imperialismen, revisjonismen og all reaksjon.

AKP(m-l) vil alltid stø systerpartia våre i andre land. Vårt parti vil vera eit pålitande bakland for deira kamp, og vi vil alltid fremja einskapen i den kommunistiske verdsrørsla. I denne kampen grunnar vi oss på prinsippet om at alle ml-parti og organisasjonar er likeverdige. Alle parti har ei plikt til å utforma ei kommunistisk line i samsvar med marxismen-leninismen og tillempa på stoda i deira

Inn her om 1971 og 1972

eige land. Det vil seia at vi er mot innblanding i dei indre tilhøva til andre ml-parti. Avdi tilhøve i dei einskilde landa skil seg frå kvarandre vil det alltid finnast ulikskaper i dei ulike partia sin politikk. Borgarskapet og revisjonistane vil freista å utnyttja slike skille til å skapa splitting mellom dei marxist-leninistiske partia. Slike provokasjonar vil vi avvise.

AKP(m-l) ser det som sin plikt å ta del i arbeidet med å auke kontakten mellom dei marxist-leninistiske parti og organisasjonane. Vi vil og nytta partipressa til å gjere massane i Noreg kjend med systerorganisasjonane sin kamp.

c.3. Sosialistiske land

Den sosialistiske leiren vart knust av kontrarevolusjonane i fleirtalet av dei tidlegare sosialistiske landa. Men det er ikkje nokon naturlov at kontrarevolusjonen skal sigra i eit sosialistisk land. Det har Kina og Albania gjeve gode døme på. Dei sigrane desse landa har vunne i den sosialistiske oppbygginga og i kampen for å hindra attreisning av kapitalismen er eit stort tilskot til proletariatet sin kamp over heile verda. Dei sosialistiske landa er verkeleg bastionar for arbeidarklassen og dei underkua folka sin kamp. Difor er det og ei viktig oppgave for proletariatet og dei kommunistiske partia å stø desse landa og forsvare dei mot åtak frå imperialismen, sosialimperialismen og revisjonismen.

Det vil alltid stå på AKP(m-l) sitt arbeidsprogram å fremja kunnskap om dei sosialistiske landa blant det arbeidande folket i Noreg. Vårt parti vil gå i brodden for å styrka vennskapen mellom vårt folk og folka i dei sosialistiske landa. Vi vil og arbeida for å utvikla kontakten mellom masseorganisasjonane i Noreg og dei sosialistiske landa.

c.4. Frigjeringsrørslar og underkua folk

Eit sær viktig drag i vår tid er dei mange frigjeringsrørslene i den tredje verda som kjempar mot imperialismen. Dei har synt i handling at det er mogeleg for små underkua nasjonal å kasta ut imperialistmakter som har enorme tekniske og økonomiske ressursar. Sigeren over USA-imperialismen i Indo-Kina var eit viktig framskritt for alle folk i verda. Det har synt alle folk som kjempar mot imperialismen og sosialimperialismen at imperialismen er ein koloss på leirføter. Det har og skjerp den allmenne krisa i imperialismen og gjort tilhøva for proletariatet sin kamp i dei imperialistiske landa betre.

Den kraftige stonaden fra dei arbeidande massane over heile verda var ein viktig føresetnad for sigerene i Indo-Kina. For framtida er det og naudsynt å utvikla ei brei masserørsle som stor frigjeringsrørsler i den tredje verda. AKP(m-l) ser det som ei plikt å gå i brodden for eit slikt anti-imperialistisk arbeid, slik vi kommunistar alltid har gjort i Noreg.

Vi vil arbeida for at fagforeiningane og andre masseorganisasjonar tek opp det anti-

imperialistiske arbeidet og utvikla eit veksande medvet i arbeidarklassen og folket for kor viktig frigjeringskampen i den tredje verda er.

Vi vil arbeida for demonstrasjonar og aksjonar som syner solidariteten i handling.

c.5. Mot internasjonal reaksjon

Kampen mot den internasjonale reaksjonen er ein del av den proletariske internasjonalismen. Imperialismen og sosialimperialismen har særskilte internasjonale politiske reidskaper. To slike agenturar er den revisjonistiske verdsrørsle og den sosialdemokratiske »internasjonalen». Desse rørslene er ridd av indre motseiinger, men samstundes freistar dei å utvikla liner for korleis dei einskilde partia i desse rørslene skal sabotera revolusjonen og klassekampen. Det er ei viktig oppgave å gjera proletariatet medveten om den kontrarevolusjonære verksemda til desse imperialistiske agentura. Freistnadene deira på å stoppe den revolusjonære kampen må avslørast. Dei kampanjane dei prøvar å setta i verk for såkalla »fredleg overgang» osb. må møtast med verkeleg stonad til dei folka som er i kamp. AKP(m-l) vil gjera sin del av oppgava ved å kjempa mot leiinga i sosialdemokratiet i Noreg og mot leiinga i dei revisjonistiske partia. Vi vil og kjempa mot og avsløra dei internasjonale komplott som desse folka er med på for å kjempa mot arbeiderklassen sin kamp.

Vi vil kjempa mot alle imperialistiske agentar og bandhøndar og avsløra dei framfor massane.

Utplyst FFI og øst-internasjonal kampen mot dem

e) NOREG OG IMPERIALISMEN

Prinsippprogrammet stadfest at Noreg er eit imperialistisk land, det er ein del av eit imperialistisk verdssystem og det er eit offer for imperialismen. Alt dette stiller særskilte kampoppgaver for partiet hjå proletariatet.

e.1. KAMP MOT USA-IMPERIALISMEN OG NATO

USA-imperialismen har eit sterkt grep på Noreg både økonomisk, politisk og militært. Amerikansk kapital eig viktige delar av norsk industri. Han utbytter norske arbeidarar og stel norske naturressursar. Politisk har USA sikra seg eit stort sjikt av lojale tenarar i det norske borgarskapet og arbeidararistokratiet. Store delar av dei ulike borgarlege partia, pressa osb. står USA-imperialismen og spreier USA-imperialistiske synsmater. Militært har USA-imperialismen kontroll over Noreg gjennom NATO. Dei væpna styrkane i Noreg er lagt under NATO-kommandoen, og Noreg vert brukt som ein lekk i USA sin kamp om hegemoniet i verda.

AKP(m-l) forar kamp mot alle desse formene for undertrykking fra USA-imperialismen mot Noreg. Vi held fast ved parolen om å krevja NATO ut av Noreg. Partiet vil og kjempa mot alle freistnader på

å utvida NATO sitt grep på Noreg, mot militærøvingane til NATO og mot NATO-basar i Noreg.

NATO sin strategi er ikkje å verja Noreg mot eit sosialimperialistisk åtak. Han er retta inn på å gjera Noreg til ei slagmark i ein urettvis krig. Han er og retta inn på at NATO skal nyttas mot den sosialistiske revolusjonen i Noreg. Difor vert kampen mot NATO og USA-imperialismen ei permanent og viktig kampoppgåve i åra som kjem. Partiet legg særskilt vekt på å auka medvitet i arbeidarklassen og mellom soldatane for NATO sin reaksjonære karakter.

e.2. Kamp mot trugsmålet frå sosialimperialismen

Den andre supermakta, Sovjet, har ikkje det same fotfestet i Noreg som USA-imperialismen. Men for Sovjet er Noreg eit viktig strategisk bytte. Den byråkratkapitalistiske hersarklassen i Sovjet planlegg å vinna verdshegemoniet andsynes den andre supermakta. Dei veit at dei ikkje kan nå det målet utan ein imperialistisk krig. I den krigen dei førebur er kontrollen over Noreg eit nøkkelledd. For å kunne nytta den aggressive Murmanskbasen sin og sikra angrepsvegen til Atlanterhavet vil dei på eit tidleg tidspunkt i ein slik krig okkupera Noreg. Sovjet sine krav på »delt suverenitet» over det norske området Svalbard, grensekrav i Barentshavet osv. ei ei førebuing i fredstid av ein slik krigspolitik.

Økonomisk freistar sosialimperialismen å skipa band mellom seg og den norske kapitalen. Norske verksemdar har i dei seinare åra auka investeringane i dei byråkratkapitalistiske landa. Dei gjer det sjølvsagt ut fra sitt eige ynskje om profit. Norske verksemdar driv imperialistisk utbytting av arbeidare i Aust-Europa. Men desse investeringane er og ein lekk i sosialimperialismens strategi. Dels er sosialimperialismen ikkje sjøve i stand til å utvekle denne teknologien og må difor importere han. Men like viktig er det at desse investeringane skapar eit økonomisk grunnlag i det norske borgarskapet, særskilt mellom monopolkapitalistane, for stønad til sosialimperialismen.

Sosialimperialismen tek og sikte på å auka sine eige økonomiske interesser i Noreg. Han vil nytta Barentshavet som eit mogeleg felt for å skipa sams norsk-sovjetiske verksemdar.

Politisk har sosialimperialismen eit sosial støttepunkt i arbeidararistokratiet i Noreg. Sovjet driv ein målmedveten politikk for å kjøpa opp desse. Muting av ymse slag vert nytta, det såkalla »faglege samarbeidet» vert utvekla osv. På det viset har Sovjet alt ein sterkare posisjon i arbeidararistokratiet i Noreg enn kva USA-imperialismen har.

Alle desse formene for aggresjon frå sosialimperialismen er eit trugsmål mot den norske sjølvrådet og det arbeidande folket i Noreg. Difor vil vi kommunistar gå i brodden for å reisa kampen mot sosialimperialismen i Noreg. I fagrørsla vil vi kjempa mot dei ulike mutingsframstøytane til sosialimperialismen, slik som »delegasjonismen» og anna. Vi vil avsløra sosialimperialismen sine aggressive mål og kjempa mot det såkalla »Sambandet

Noreg-Sovjetunionen».

Så lenge kapitalismen herskar er det ikkje mogeleg for arbeidarklassen å hindra kapitaleksport til mellom anna dei byråkratkapitalistiske landa. Det hindrar oss ikkje i å kjempa mot han og kjempa mot dei ulike konkrete prosjekta som kjem opp. Jamvel om ikkje arbeidarklassen kan hindra kapitaleksport allment under kapitalismen kan han leggja hindringar i vegen for og kanskje stogga einskilte prosjekt. Den kampen er til føremon både for arbeidarklassen i Noreg og for arbeidarane i Aust-Europa.

Dei ulike åtaka på norsk sjølvrådet og norsk suverenitet som sosialimperialismen vil koma med vil AKP(m-l) mobilisere mot. Partiet vil alltid forklåra sosialimperialismen sin reaksjonære og aggressive karakter. Vi vil førebu arbeidarklassen og folket på at det kan bli naudsynt å føre ein folkekrig mot eit sosialimperialistisk åtak.

Sosialdemokratiet og den moderne revisjonismen er pro-imperialistisk. Dei skjønmmålar imperialismen og hjelper til å halda han oppe. Jamvel om dei stundom finn det opportunt å slenga om seg med »anti-imperialistiske» frasar, så vil dei aldri slutta å stø imperialismen. Difor utvekla Lenin tesen om at ein ikkje kan kjempa mot imperialismen utan å kjempa mot opportunismen. Det gjeld all imperialisme, og særskilt sosialimperialismen. Difor vert kampen mot opportunismen ein viktig lekk i partiet sin kamp mot imperialismen og sosialimperialismen.

e.3. Andre imperialistmakter i Noreg

Sidan Noreg er eit lite imperialistisk land, vil og dei mellomstore imperialistlandene vera eit verkeleg trugsmål mot norsk sjølvrådet. Det arbeidande folket i Noreg vann ein viktig siger i kampen mot EEC-medlemskapen. AKP(m-l) vil og i framtida forsvare denne sigeren. Sjølv om dei to supermaktene i dag er det viktigaste trugsmålet mot Noreg, så må ein heller ikkje sjå bort fra dei andre trugsmåla mot Noreg.

Dei største EEC-landene driv ei omfattande utbytting av folket i Noreg, og dei har ikkje gjeve opp freistnadene på å sikra seg den politiske kontrollen over landet vårt. AKP(m-l) vil væra årvåkent overfor nye freistnader frå desse landa og frå norsk monopolkapital på å gjera Noreg til EEC-medlem. Vi vil og kjempa mot ulike typer økonomisk, politisk og militær integrasjon med EEC.

Det imperialistiske EEC og dei største imperialistmaktene innafor EEC er fiender av folket i Noreg. Men dei har ikkje på noko vis same styrken å setja inn mot det norske folket som dei to supermaktene, kørkje militært, politisk eller økonomisk. På same tid som vi førar kampen mot EEC vidare vil vi og føra ein skarp kamp mot dei agentane for dei to supermaktene som vil nytta motstanden mot EEC til å avspora kampen mot supermaktene.

Den av dei mindre imperialistmaktene som står sterkast økonomisk i Noreg er Sverige. Men svensk

imperialisme er ikkje noko viktig politisk eller militært trugsmål i dag. Det svenske borgarskapet vil sjølsagt vera en dødsfiende til den sosialistiske revolusjonen i Noreg, på same viset som borgarskapet i Noreg vil vera det andsynes den sosialistiske revolusjonen i Sverige. Difor er det ei arbeidsoppgave for dei kommunistiske partia i Sverige og Noreg og auka einskapen mellom arbeidarklassane i dei to landa.

På same viset er det ei viktig anti-imperialistisk oppgave å styrka einskapen mellom kommunistane og det arbeidande folket i Norden og i heile Europa.

e.4. Noreg som ein lekk i imperialismen

Økonomisk, politisk og militært er Noreg eit støttepunkt for verdensreaksjonen. Sjølv om norsk imperialisme strir mot andre imperialistmakter har han og sameint seg med nokre av dei i ein sams front mot revolusjon og nasjonal frigjering. Noreg er med i NATO-kommandoen og norsk imperialisme har forplikta seg til å hjelpe klassebrørne sine i NATO-landa mot sosialistiske revolusjonar. Som NATO-land kan og norske styrker bli nytta i urettvise krigar kor helst NATO vil frenja interessene sine militært.

Noreg tok del i ein urettvis krig mot det koreanske folket og Noreg har vore eit støttepunkt for sionismen. Landet vart vert og nytta i imperialistiske overvakingsystem. Norsk imperialisme tek del i sams imperialistiske tiltak i andre delar av verda. AKP(m-l) vil stri mot alle slike reaksjonære tiltak fra Noreg si side. Vi vil kjempa mot at Noreg tek del i urettvise krigar. Om borgarskapet vil tvinga norske arbeidsfolk til å dø for å sikre undertrykkinga av andre folk, vil vi freista å venda den krigen til ein krig fra proletariatet i Noreg mot borgarskapet, det vil seie ein sosialistisk revolusjon.

Om ikkje ein slik situasjon vil oppsta, så vil det likevel vera store kampoppgaver knytt til dei reaksjonære tiltaka Noreg er med på som ein lekk i imperialismen. Sjølv om arbeidarklassen ikkje kan hindra den norske herskarklassen allment fra å vera med på slike tiltak, er det mogeleg å gjennomføra kampanjer mot einskilde tiltak av denne typen som tvingar herskarklassen på retrett. Ein aukande og kampviljug opinion i den norske arbeidarklassen mot sionismen kan til domes gjera det politisk umogeleg for borgarskapet å nytta dei mest ope støttetiltaka til sionismen. Det gjeld og på andre viktige kampområde.

e.5. Kamp mot norsk imperialisme

Norsk imperialisme er liten i verdsmalestokk, men han er aukande. Til no har norsk skipsfart vore ein av dei viktigaste formene for norsk imperialisme. Men der har og norsk monopolkapital vore med på å hausta store superprofitter i den tredje verda. I den seinare tida har og annan form for kapitaleksport auka kraftig. Den norske staten planlegg å nytta inntekter fra oljeutvinninga på kapitaleksport i stor stil. Borregaard, Norcem og

Hydro er døme på monopolverksemdar som alt i dag driv ein omfattande imperialisme. Sosialdemokratane planlegg jamvel at den norske staten sjølv skal driva kapitaleksport i stor stil i framtida.

Det er klart at det er kommunistane og arbeidarklassen sin plikt å kjempa mot alle slike former for norsk imperialisme. Vi vil og stø andre folk når dei reiser kamp mot norsk imperialisme. Norsk imperialisme satsar ikkje berre på landa i den tredje verda. Han driv og ei aukande utbytting i dei industrialiserte landa, og særleg i Norden. Vi vil og stø den kampen arbeidarklassen i desse landa førar mot norsk kapital. Det kan verta turvande med sams aksjonar mot slike framstøytar, og då vil AKP(m-l) gå i brodden for desse aksjonane saman med dei verkelege kommunistane i dei landa det gjeld.

Norsk imperialisme har ei historie med også å fremja imperialistiske krav på landområde. Det gjeld i fyrste rekkje det urettvise kravet på Grønland som borgarskapet i Noreg gjorde føre krigen. I dag gjeld det nokre område på den sørlege halvkula, nemlig Peter I øya, Bouvet-øya og delar av Antarktis. Sjølv om det ikkje bur folk på desse stadene er det likevel ei form for kolonialisme avdi dei ikkje på noko vis er naturlege delar av Noreg. På den andre sida er Svalbard med Bjørnøya og Jan Mayen integrerte delar av Noreg. Dei har vorte det gjennom at fleire ættleder av norske arbeidsfolk, fangsfolk, fiskarar og vitskapsmenn har gjort det til det. Sosialimperialismen sitt krav på Svalbard er eit urettvist imperialistisk krav, på same vis som det hadde vore om Noreg gjorde krav på Novaja Semlja.

AKP(m-l) vil fora kamp mot norsk imperialisme og dei urettvise krava som norsk monopolkapital fremjer andsynes folka i andre land. Vi vil skilja den reaksjonære verksemda til kapitalen skarpt fra forsvaret av den nasjonale sjølvrådetretten.

f. Ulike kampformer mot imperialismen i fredstid

f.1. Studera teorien og gjera analyser

For å leggja grunnlaget for kampen mot imperialismen vil AKP(m-l) spreie kjennskapen til den marxist-leninistiske teorien om imperialismen og sjølv drive studiar av han. Partiet vil halda fram med å gjera konkrete analyser av imperialismen bade i Noreg og i verda elles. Vi vil avslora imperialistiske framstøytar og driva ein omfattande propaganda mot imperialismen og sosialimperialismen.

f.2. Utvekla ulike aksjonar

Partiet vil taka initiativet til og verta med på demonstrasjonar mot ulike former for imperialismen. Særskilt vil vi leggja vekt på å utvikla demonstrasjonar mot sosialimperialismen, slik som vi alt har gatt i brodden for ei stor mengd med demonstrasjonar mot USA-imperialismen. Partiet

vil og taka initiativet til andre aksjonar mot imperialismen og sosialimperialismen. Vi vil stø oss på røynsleane frå massekampen og utvikla aksjonsformene i samband med det.. Når stoda krev det, vil vi utvikla kampanjer til stønad

for den anti-imperialistiske kampen i andre land, innsamlingar propaganda osv.

f.3. Skipa og stø anti-imperialistiske frontar

Når kampen krevjer det vil partiet gå i brodden for å skipa breie anti-imperialistiske frontar i lag med dei progressive massane. AKP(m-l) arbeidar i slike organisasjonar for å tene måla deira og for å styrke dei. Partiet stø Solidaritetskomiteen for Vietnam, Chilekomiteen, Tredje Verden Komiteene, og Palestinakomiteen og vi vil arbeida for å auke oppslutninga om dei.

Partiet set seg som mål å utvikla frontarbeid mot sosialimperialismen og USA-imperialismen.

f.4. Mobilisere fagrørsla mot imperialismen

Dei borgarlege arbeidarleiarane freistar å gjera fagrørsla til eit støttepunkt for imperialismen og sosialimperialismen. Sjølve står dei for ei sosial-imperialistisk line. Dei fremjer imperialismen si sak under dekkje av »sosialistiske» parolar. Ei slik line strir mot arbeidarklassen sine interesser, og vi vil kjempa mot ho innanfor fagrørsla. I staden vil vi mobilisere dei fagorganiserte, klubbar og foreiningar til eit aktivt anti-imperialistisk solidaritetsarbeid. Den boikottaksjonen mot engelske skip som klubbear i verftsindustrien satte i verk under »torskekrigen» i 1975/76 er eit forbilete for kampformer som kan nyttas.

Enno er mange fagforeiningar med i det reaksjonære Samband Norge-Sovjetunionen. Vi vil forklåra at det er stønad til sosialimperialismen å vera med der, og oppmoda dei fagorganiserte å gjera slutt på den medlemskapen. Vi vil og kjempa mot dei ulike pro-imperialistiske internasjonale samanslutningane som den norske fagrørsla er med i, slik som FFI og andre.

f.5. Utvikla aksjonseinkskapen i arbeidarklassen og mellom han og andre delar av folket

AKP(m-l) vil arbeida for å skapa eit høgare medvet i arbeidarklassen for den anti-imperialistiske kampen. For at kampen mot imperialismen og dei to supermaktane skal vinna varig styrke er det naudsynt at arbeidarklassen spelar ei leiande rolle. Arbeidarklassen må og fylka om seg andre grupper av det arbeidande folket i kampen mot imperialismen. Særskilt er det viktig å vinna dei arbeidande massane å landsbygd.

Den anti-imperialistiske tradisjonen mellom ungdommen under utdanning må haldas oppe og føras vidare. Under ei rett leiing har desse ungdomsmassane ein stor entusiasme og dei utgjør ein viktig styrke.

f.6. Kamp mot opportunisten

Sosialdemokratiet og den moderne revisjonismen

er produkt av imperialismen. Difor vil dei alltid forsvara imperialismen på ulikt vis. Kampen mot imperialismen kan difor ikkje vinna framgong om det ikkje vert ført ein målmedveten kamp mot opportunisten.

Sosialdemokratiet og dei moderne revisjonistane vil alltid freista å splitta det anti-imperialistiske frontarbeidet og sabotera det. Slik sabotasje må slåast attende, og dei må avslørast framfor massane. Partiet må halda opp ein skarp polemikk mot dei opportunistiske linene, og syna korleis dei i røynda tener imperialismen. Særleg færlig er den opportunisten som gjøymmer seg bak »anti-imperialistiske» slagord, og som fremjer sosialimperialismen si sak.

f.7. Utvikla sams aksjonar med marxist-leninistane, proletariatet og folket i andre land – mot imperialismen

Slike aksjonar har mykje å seie for å utvikla den proletariske internasjonalsismen. Dei vil auke styrken i kampen og få større verknad. Difor vil AKP(m-l) gå inn for slike aksjonar når stoda er mogen for dei.

g) FÅREN FOR KRIG

Så lenge imperialismen eksisterar vil det vera kriger. Dei imperialistiske maktene vil føra urettvise røvarkrigar. Dei undertrykte folka må føra nasjonale frigjeringskrigar og proletariatet må føra klassekrigar mot borgarskapet. I vår tid er det dei to imperialistiske supermaktene Sovjet og USA som er hovudkjelda til krig. Sovjet er ei oppstigande imperialistmakt og difor er sosialimperialismen den mest trulege krigsutløysaren. Europa ligg i skotfeltet mellom dei to supermaktene og Noreg vil truleg verta ei slagmark i ein slik krig.

På den andre sida er imperialistane veike på lang sikt. Alt no aukar dei revolusjonære kreftene og om dei skulle starta ein ny verdskrig vil det truleg utløysa mange revolusjonar.

Verdsutveklina i 1976 gjer det truleg at det kjem ein ny imperialistisk verdskrig. Difor ser AKP(m-l) det som si plikt å førebu det arbeidande folket i Noreg mot dette trugsålet. I samband med det er det to skadelege ideologiske straumar i det arbeidande folket som vi må kjempa mot. Det eine er illusjonar om at det kan herska varig fred under imperialismen. Den illusjonen vert halde oppa av revisjonistane sin reaksjonære propaganda om »fred og sikkerhet». Den andre straumen er defeatismen, ideen om at det ikkje nyttar å kjempa mot imperialismen i »atomålder» osv. Den ideen vert spreia av imperialistane sjølve.

AKP(m-l) vil driva grundige studier av verds-situasjonen og driva propaganda for den marxist-leninistiske analysa. Særskilt vil vi driva løpande studier av den strategiske situasjonen for Noreg. På det viset vil vi freista å hindra at det arbeidande folket i Noreg vert overrumpla att slik som i 1940. Avsløringa av faktorane for krigen på førehand er

avgerande for at det skal kunne reisast ein verkeleg nasjonal-revolusjonær frigjeringskrig mot eit imperialistisk åtak.

Samstundes som vi gjer klårt for det arbeidande folket at ein ny imperialistisk verdskrig er truleg, vil vi kjempa mot alle tankar om at borgarskapet eller den eine supermakta kan verja landet mot åtak. Borgarskapet sin hær er ein reidskap for å undertrykkja folket, og det same er NATO. NATO vil berre gjera Noreg til slagmark og det norske folket til kanonføde.

Krigsfåren endrar ikkje hovudmotseiinga i Noreg, og kampen mot krigen må ikkje få arbeidarklassen til å gløyma den sosialistiske revolusjonen. Tvert om, klassekampen og kampen for revolusjonen må skjerpas i tida som kjem. Vi må gjera klårt at det er berre revolusjonen som kan hindra krigen, samstundes med at vi er budd på å venda ein imperialistisk krig til ein revolusjon mot imperialismen.

h) OM KRIGEN BRYT UT

Om Noreg vert angripen av ein imperialistisk supermakt så vil motseiinga mellom angriparen og det arbeidande folket i Noreg verta hovudmotseiinga. Då er det AKP(m-l) si oppgåve å gå i brodden for å utvikla ein nasjonal-revolusjonær frigjeringskrig mot imperialismen. Krigen må byggas på folkekrigsprinsippet og vi må gå ut frå at han vert langvarig. I løpet av ein slik krig må det byggas opp ein folkehær under proletariatet si leiing. Når den nasjonal-revolusjonære krigen sigrar må det vera oppgåva å oppretta eit sosialistisk Noreg med proletardiktatur.

Eit krigsutbrot vil vera ei så stor endring av tilhøva at det i røynda vil endra på den prioriteringa som vert gjort i dette handlingsprogrammet. Då må partiet på grunnlag av prinsippprogrammet og marxismen-leninismen-Mao Tsetung si tenking utvikla nye retningslinjer for partiet sitt arbeid.

2. KAMP FOR DEI DEMOKRATISKE RETTANE

a) Kapitalismen er eit borgardiktatur, berre sosialismen vil gje arbeidarklassen verkeleg demokrati

Kapitalismen vil seie at ei lita utbytarklasse eig produksjonsmidla og utbytтар arbeidskrafta til fleirtalet av folket. Arbeidarklassen eig ikkje anna enn si eiga arbeidskraft, og difor må han selje ho til kapitalistane for å leva. Formelt har arbeidarklassen fridom, men i røynda er han trøll av lønnsarbeidet. Den kapitalistiske staten er ein maskin som held utbyttinga oppe. Kjerna i staten er valdsapparatet, og det vert sett inn mot arbeidarklassen om han freistar å frigjera seg frå utbyttinga.

Det vil seie at sjølv i det mest demokratiske borgarlege samfunnet så herskar det borgardiktatur. Våpenmakta, lovverket, domstolane, stats-administrasjonen, alt saman tener kapitalistane, borgarskapet, i deira undertrykking av proletariatet og det arbeidande folket. Sjølv i den mest borgarlege staten vert det gjort førebuingar til å slå arbeidarklassen ned med vald. Dei fridomene og demokratiske rettane som arbeiderklassen har kjempa seg til vert heile tida undergravd og innskrenka.

Ingen demokratiske reformer kan gjera slutt på den kapitalistiske utbyttinga, lønnstrældomen og borgardiktaturet. Det er berre den sosialistiske revolusjonen som kan gje arbeidarklassen verkeleg fridom og demokrati. Fyrst når arbeidarklassen har knust den borgarlege staten og har skapt sin eigen stat til å undertrykkja utbytтарane, fyrst då kan han oppleve verkeleg demokrati og fridom. Linene for revolusjonen og proletardiktaturet er slegne fast i prinsippprogrammet.

b) Dei to statsformene under kapitalismen

Borgarskapets diktatur tek to hovudformer. Den eine forma er den borgarleg-demokratiske formen, slik som i Noreg i 1976. Den andre forma er den oppe terroristiske fascismen. Begge to tener borgarskapet sine interesser, men til ulike tider.

Så lenge det er mogeleg for borgarskapet å halda diktaturet sitt oppe med demokratiske middel vil det gjera det. Borgarskapet har føremøner av den borgarlege parlamentarismen, avdi han gjer arbeidarklassen illusjonar om kapitalismen. Men dersom arbeidarklassen trugar heile utbyttersystemet vil borgarskapet nytta fascismen til å halda diktaturet sitt oppe.

Proletariatet på si side må kjempa for det borgarlege demokratiet mot truismålet om fascisme, heilt til det har styrke til å kvitta seg med ein kvar form for borgarleg diktatur.

Fascismen vil seie open terror mot arbeidarklassen, vald mot dei klassemedvetne og revolusjonære. Det vil seie forbod mot den faglege kampen, oppheving av trykkefridomen og organisasjonsfridom. Fascismen vil seie auka utbytting og total statskontroll over dei organisasjonane som vert tilletne. Streikeretten som alt i dag er sterkt innskrenka vil verta totalt avskaffa osv.

c) Fascismen vert førebudd under det borgarlege demokratiet

I det mest demokratiske borgarlege samfunnet eksisterer det planar for korleis dei demokratiske rettane skal avskaffas og fascismen innføres når det trengs. Dei er uttrykt i unntakslover o.l. Særskilte delar av hæren og politiet får opplæring som skal gjøra dei i stand til å slå ned arbeidarklassen og folket. Det vert drive med øvingar i dette og, slik det vart avslørt med Wintex-øvinga i 1973.

Det finns særskilt etterretningsorgan som driv overvåking av folket og dei revolusjonære og føre-

bur provokasjonar.

Det vert drive ein anti-kommunistisk propaganda som legg tilhøva til rette for fascistiske kreftar, og fascistiske organisasjonar vert hjelpte fram.

Den korporative samanslutninga mellom staten og dei store organisasjonene som er typisk for fascismen vert utvikla under det borgarlege demokratiet, både ope og løynd. Etter som klassekampen skjerpas, vert dei statlege rustingane av valdsapparatet auka. Under væpna spesialstyrkar med all slags moderne undertrykkingsutstyr.

Den rasistiske og sjåvinistiske propagandaen som pregar fascismen får meir spelerom og dei demokratiske rettane vert undergravde.

d) Åtaka mot de demokratiske rettane i Noreg i dag

Borgarskapet i Noreg, staten og arbeidararistokratiet driv i dag ein omfattande kampanje for å innskrenka dei demokratiske rettane. Det er ein kampanje som rettar seg mot mest alle område, og særskilt rettar han seg mot arbeidarklassen sine rettar.

Streikeretten er i dag for det meste oppheva gjennom Hovudavtalen og arbeidstvistlova. Det vil seie at dei fleste streikane vert kalla «ulovlege». Arbeidarklassen har i dei seinare åra synt at han kan trossa slike reaksjonære lovar. Det har gjort at borgarskapet har gått til nye åtak på det som er att av streikeretten. Ikkje sjeldan gjer LO-leinga seg sjølv til påtalarmakt og domstol og erklærer streikar for «ulovlege». Det vert og førebudd hardare straffetiltak mot streikande arbeidarar, slik som bøter og erstatningar.

Valdsapparatet vert bygd ut for å kunne setjast meir effektivt inn mot arbeidaropprør og demonstrasjonar. Det ver planlagt ei statspolitioordning, det vert oppretta spesialstyrkar med våpen og spesialtrening i å slå ned masseaksjonar. Overvakinga vert styrkt og retta inn på revolusjonære og progressive

Organisasjonsfridomen vert undergravd. Nazistane og andre reaksjonære personar har kome med opne framlegg om forbod av AKP(m-l). Arbeidarar vert oppsagde av dei er klassemedvetne og revolusjonære. Jamvel arbeidarar som driv aktivt arbeid for å skipa fagforeiningar har vore oppsagde eller truga med det.

Ytringsfridomen vert angripen. Det er innført reglar som skal hindra kritikken og misnøya mot borgarskapet og styresmaktene frå å kome fram i radio og TV. Raud Valallianse vert nekta å stilla opp på line med andre parti. Arbeidarar som kritiserer arbeidararistokratiet vert forfulgte og jamvel suspenderte. Soldatar og ungdom under utdanning vert og angripne når dei kritiserer den borgarlege politikken og kjempar for rettane sine. Libertas, DNA og revisjonistane driv på kvar sin måte kampanjer for å innskrenka ytringsfridomen.

Sjølv dei formelle demokratiske rettane i samband med dei *parlamentariske vala* vert undergravd. Dei ulike borgarlege partia vert halde oppe økonomisk gjennom den borgarlege staten. Det for-

melle kommunale «sjølstyret» vert enno meir formelt med at det sentrale statsapparatet i røynda tek avgjerdene. Det er framlegg om sperregrensar og andre tiltak som i fyrste rekke skal hindra at AKP(m-l) vert representert.

På *arbeids-plassane* har arbeidarane ikkje noko verkeleg vern mot oppseiinger og trakkasering frå leiinga av verksemda.

Utanlandske arbeidarar vert nekta vanlige demokratiske rettar og provokasjonane mot dei er mange.

e) Kamp for dei demokratiske rettane

AKP(m-l) vil reisa og utvikla kampen for dei demokratiske rettane mellom arbeidarar, soldatar, ungdom og andre delar av det arbeidande folket. Dei udemokratiske framstøytane frå borgarskapet vil vi freiste å slå attende gjennom å utvikla ei brei og kjempande masserørsle mot dei. Særleg vil vi utvikla kampen for rettane til arbeidarklassen. Kampen må i fyrste rekkje retta seg mot dei reaksjonære framstøytane, men det er og naudsynt å reisa ein kamp for utviding av demokratiske rettar. Samstundes må alle freistnader på å legalisere fascistiske og nazistiske organisasjonar slåast attende. Kampen for dei demokratiske rettane er ein viktig klassekamp. Han stør klassekampen på andre område, samstundes som han utviklar medvetet om at det noverande samfunnet bak dei demokratiske frasane eigentleg er eit borgerleg klassesdiktatur.

– *Kamp for streikeretten.* Det vil seia å kjempa mot Hovudavtalen, arbeidstvistlova og liknande lovar og reglar som bind arbeidarklassen. Det vil seia å avsløra Arbeidsretten og trossa han. Det vil seia å gå mot kvar form for voldgift eller statleg innblanding i den faglege kampen. AKP(m-l) vil saman med dei breie laga av klassemedvetne arbeidarar utvikle denne kampen. Kampen for streikeretten må først mot DNA/LO-leinga og dei moderne revisjonistane. Dei freistar alltid å sabotera streikekampen og nyttar alle slags overgrep mot streikande arbeidarar.

– *Kamp mot oppseiinger av klassemedvetne arbeidarar.* Vi vil føra vidare kampen mot politiske oppseiinger. Det er ein viktig prinsipiell kamp for heile arbeidarklassen. Streikar og sympatiststreikar er fine metodar til å slå attende slike åtak. Røynslene syner at slike kampar treng omfattande stønad for å sigra. Sosialdemokratane og revisjonistane saboterar slike kampar og, og i nokre høve har dei jamvel stødd dei politiske oppseiingene. Difor er det viktig for arbeidarklassen at verksemda deira vert avslørt.

– *Kamp for ytringsfridomen.* AKP(m-l) vil mobilisere mot den auka sensuren i NRK og i pressa. Vi vil utvikla kampen mot freistnadene på å kneble soldatane. Partiet vil og kjempa mot åtaka på ytringsfridomen i skulen. Det finnas ein brei demo-

kratisk opinion mot borgarskapet sin reaksjonære politikk på desse områda. Det han treng er proletarisk leing og å utvikla kampfremiddel som set styrke bak krava. I fagrørsla vil vi i lag med andre arbeidarar kjempa for å slå attende freistnader på å knebla dei fagorganiserte.

– *Mot det borgarlege valdsapparatet.* Vi kommunistar er i mot kvar løyving til det borgarlege militærapparatet. Samstundes vil vi reisa kampen mot dei nye tiltaka for å utvikla »brannkorps» og spesialpoliti. Partiet vil utvikla ulike slag protestar og aksjonar mot desse reaksjonære tiltaka.

– *Kamp for organisasjonsfridomen.* Vi vil reisa ei rørsle langt utafor kommunistane sine rekke mot freistnader på å forby AKP(m-l). Antikommunismen er ein fiende av heile arbeidar-klassen, og han varslar nye åtak på klassen sjølv. Partiet vil visa korleis den anti-kommunistiske kampanja der sosialdemokratane og revisjonistane tek del er eit uttrykk for borgarskapet sine ynskjer om å kneble heile klassen.

Vi vil stri mot framlegg om sperregrensar ved parlamentariske organ og for røysterett frå 18 år.

– *Mot diskriminering av framandarbeidarar.* AKP(m-l) er partiet til proletariatet i Noreg, utan omsyn til nasjonalitet. Difor vil vi og stri for å reisa dei utanlandske arbeidarane i Noreg til kamp for rettane deira. Samstundes som dei vert undertrykt på line med dei norske klassefellane sine, vert dei og undertrykt på grunn av nasjonalitet. Kampen for retten til arbeid og mot »trællekontraktar» må utviklas. Partiet vil ta opp kampen mot framandpolitiet sine trakkaseringar av dei utanlandske arbeidarane. Vi vil utvikla aksjonsformer i lag med dei utanlandske arbeidarane mot spekulasjonane mot dei på bustadmarknaden. Vi støtt krava for retten til skikkeleg utdanning, mot den språkelege undertrykkinga.

Framandarbeidarane sin kamp er ein del av heile proletariatet sin kamp, og partiet vil aktivt stri for einskaper mellom norske og utanlandske arbeidarar. Det vil og seie at vi vil kjempe mot sjåvinistiske straumdrag mellom norske arbeidarar, og hjelpe dei til å sjå at det er berre borgarskapet som tener på ei splitting av arbeidarane etter nasjonalitet.

– *Mot politisk overvaking.* AKP(m-l) strir mot den reaksjonære overvakingsskema til trykingspolitiet, KGB, CIA og andre reaksjonære. Kvar gong det er mogeleg vil vi reisa protestar mot denne overvakinga. Vi krevjer at den politiske registreringa vert stogga, sjøl om vi ikkje vil gje folk illusjonar om at ei enkel lovtekst vil hindra borgarskapet i å driva slik overvaking.

– *For forbod mot nazistiske og fascistiske parti og organisasjonar.* Slike organisasjonar er svarte

reaksjonære og kriminelle gangsterbander. Dei er retta mot arbeidar-klassen og driv eller forebur terror mot arbeidarar og progressive. Det er i samsvar med dei grunnleggjande interessene til arbeidar-klassen å krevja forbod mot slike parti.

AKP(m-l) støtt den sterke anti-fascistiske rørsle i det norske folket og vil mobilisere til kamp mot alle freistnader frå sosialdemokratiet eller andre borgarlege parti på å legalisere nazistane og fascistane.

3. KAMPEN FOR DEI MATERIELLE

KARA TIL ARBEIDARKLASSEN

Det kapitalistiske samfunnssystemet er basert på *utbyttinga* av proletariatet og dei arbeidande massane. Produksjonen under kapitalismen har ikkje som målsetting å tilfredsstille dei materielle og kulturelle behov til folket. Foremålet for produksjonen er tvert om å oppnå *profitt* for kapitalistklassen, dvs. borgarskapet.

I kraft av *eigedomsretten* til produksjonsmidla, tileigner borgarskapet seg resultatet av produksjonen, som arbeidar-klassen har skapt gjennom produktivt arbeid.

Den *profitten* borgarskapet tilrannar seg gjennom å utbytte arbeidar-klassen, nyttar borgarskapet dels til å investere på ny i produksjonsprosessen for å tileigne seg ny *profitt* og dels til å finansiere eit luksustilvære for seg sjølv.

På dette viset er borgarskapet ein klasse som lev i luksus på arbeidet åt proletariatet, utan sjølv å arbeide i produksjonen. Såleis er borgarskapet ein snyltande klasse.

Arbeidarane må selje *arbeidskrafta* si til kapitalistane for å leva. Arbeidar-klassen eig ikkje *produksjonsmiddel*, og er såleis eigedomslaus, dvs. *proletarar*.

For kapitalisten har arbeidskrafta den eigenskapen at ho produserer *meir* enn det ho vert betalt for, i røynda arbeidar proletaren ein del av dagen for sitt eige underhald, mens han resten av dagen skapar verdiar som kapitalisten tileigner seg. Slik skapar arbeidarane *meirverdi*. Det er *meirverdien*, og såleis proletaren sitt arbeid som er kjelda til kapitalisten sin *profitt*.

Under kapitalismen er tilhøvet mellom menneskja basert på borgarskapet si utbytting av proletariatet og dei arbeidande massane. Kapitalismen kan ikkje eksistere utan utbytting. Vilkåret for kapitalismen og borgarskapet sin eksistens som herskande klasse, ligg i tileigninga av *profitt* gjennom utbytting av arbeidar-klassen i produksjonen. Såleis det finst kapitalisme, finst det lønsslaveri og utbytting. Borgarskapet må ha arbeidskraft dei kan utbytte, elles kan dei ikkje tileigne seg *profitt*. Kan dei ikkje det, vil dei kapitalistiske produksjonstilhøva gå til grunne.

»Eksistensen av ein klasse, som ikkje eig noko anna enn arbeidsevna si, er eit naudsynt vilkår for kapitalen», seier Marx.

Såleis kan ikkje utbyttinga verta avskaffa for kapitalismen er styrta dvs. for borgarskapet vert styrta som herskande klasse gjennom ein sosialistisk revolusjon.

Marxismen-leninismen påviser korleis *vareproduksjonen* er eit grunnleggjande tilhøve ved kapitalismen. Dei pro-

dukta som arbeidarane produserar for kapitalisten, gjev profitt til kapitalisten først når dei vert solgt som *vare* på ein *marknad*. Såleis er det den *bytteverdi* eit produkt representerar, når det vert solgt som vare, som interesserer kapitalisten.

Eit produkt under kapitalismen vert *ei vare*, først når det vert omsatt på marknaden i bytte for andre varer. Varebyttet underkapitalismen skjer på ny og på ny, og er i røynda eit vilkår for kapitalismen sin eksistens. Gjennom varebyttet tileigner borgarskapet seg *meir* verdi, enn det dei investerar. Grunnen til dette er at kapitalisten på varemarkedet under dei kapitalistiske samfunnstilhøva finn *ei vare*, som har den *eigenskapen at bruken* av den er ei kjelde til ny verdi. Denne varen er *arbeidskrafta*.

Under kapitalismen er m.a.o. arbeidskrafta *ei vare*, som arbeidaren sel på marknaden til kapitalisten.

Kapitalen vert utgjord av arbeidsreiskaper, råstoffer, livsmiddel osv. Men først under *særskilte* vilkår vert dei kapital. Først når dei vert nytta i produksjonen, under særskilte samfunnstilhøve, med sikte på å få fram *nye produkt*, som kan seljast på varemarknaden, vert dei kapital. For at dette skal vera mogleg, må kapitalisten kjøpe arbeidskraft og utbytte denne. Såleis vert kapitalen, som Marx har slege fast »... ikkje berre ein sum av materielle produkter, den er ein sum av varer, av bytteverdiar».

Kapitalen er eit uttrykk for tilhøve mellom menneskja. Dei materielle produkta vert først *kapital* når dei vert nytta i produksjon til å skaffe fram nye produkt gjennom utbyttinga av arbeidskrafta, med sikte på å seljast på varemarknaden og gje kapitalisten profitt.

»Kapitalen er eit samfunnsmessig produksjonstilhøve. Den er eit borgarleg produksjonstilhøve knytta til det borgarlege samfunn», seier Marx.

Borgarskapet søker å ta kelegge dette tilhøvet ved å påstå at kapital *berre* er ting, som kapitalisten rettvist har tileigna seg gjennom å betale fullt ut det arbeid som er nytta for å produsere dei. På dette viset søker borgarskapet å skjule utbyttinga og sin eigen snyltaraktar.

Dei kapitalistiske produksjons- og samfunnstilhøva gjeld for samfunnet i sin heilskap. Det er ikkje slik at nokre kapitalistar utbytтар arbeidarar, mens andre let det vera. Ingen kapitalistisk vareproduksjon er mogleg utan utbytting og profitfjag.

Difor gjeld ikkje dei kapitalistiske produksjonstilhøva først og fremst tilhøvet mellom den einskilde arbeidar og den einskilde kapitalist, men tilhøvet mellom *arbeidarklassen* og *borgarskapet*.

Interessene til arbeidarklassen kan ikkje sameinast med borgarskapet sine interesser. Kampen mellom arbeid og kapital er såleis ein kamp mellom klassar. Det er denne klassekampen som avgjer korleis dei materielle kår vert for proletariatet under kapitalismen, og det er den klassekampen som tilslett driv fram det endelege oppgjøret om kven som skal herske i samfunnet: *proletariatet* eller *borgarskapet*.

Kapitalismen har i vår tid utvikla seg til *monopolkapitalisme* og imperialism. Dette vil seie at dei store monopola dominerar den kapitalistiske økonomien, og at frikonkurransen er avløst av monopolet. Monopolkapitalismen vert prega av at finanskapitalen, dvs. dei store bankane, kredittinstitusjonane og finansfyrstane har tileigna seg *makta* over produksjonen og alle viktige sider ved det økonomiske livet.

I den fasen då frikonkurransen dominerte tilhøvet mellom kapitalistane på marknaden, var målet for kapitalisten å oppnå ein *gjennomsnittsprifitt*. Monopolet derimot, har kontroll over heile eller delar av marknaden, og slår seg

ikkje til tåls med ein gjennomsnittsprifitt. Monopolkapitalismen er prega av jakta på *maksimal prifitt*.

Monopolkapitalen si jakt på maksimal prifitt, har skjerpa utbyttinga av proletariatet og dei arbeidande massane kraftig. Dessutan fører den offelege kapitaloppsamlinga hjå monopolkapitalen til at kapitalen lovbundet »flyt over» dei nasjonale grensene, og vert investert i andre land. Denne *kapitaleksporten* søker dit prifitten er høgast, og fører m.a. til skjerpa utbytting av dei underutvikla landa i den tredje verda.

Monopolkapitalismen har ikkje ført til at nokon av grunneigenskapene til kapitalismen har vorte avskaffa. Når det gjeld konkurransen, er heller ikkje den avskaffa. Monopolet har avskaffa frikonkurransen som dominerande form, og har i staden satt rivaliseringa mellom dei einskilde monopola og monopolgruppene *nasjonalt* og *internasjonalt*.

Statsmonopolkapitalismen, er ein form for monopolkapitalismen. Statsdrift under kapitalismen vil ikkje på noko vis seie at kapitalismen er avskaffa. Tvert om vil statskapitalismen seie skjerping av utbyttinga av proletariatet.

I Noreg er statsmonopolkapitalismen høgt utvikla. Gjennom utstrakt økonomisk verksemd i statleg regi nyttar borgarskapet staten til å oppnå maksimal prifitt i sentrale sektorar av produksjonen. Statsmonopolet tyder store føremoner for monopolkapitalen, avdi staten i sine hender har sentralisert ein omfattande mengde produksjonsmiddel og enorme finansielle ressursar.

Proletariatet kan ikkje avskaffe utbyttinga for kapitalismen og imperialismen er avskaffa gjennom ein sosialistisk revolusjon. Dette er grunnleggjande. Men proletariatet kan ikkje av den grunn la vera å føre kamp for mellombels forbetringar av dei materielle kår sine.

»Dersom arbeidarklassen feigt ga etter i den daglege konflikten med kapitalen, ville den frarøve seg sjølv evna til å kunne gjennomføre noka som helst større strid», seier Marx.

Kampen med kapitalistane om det daglege brødet og storleiken på løna, dvs. *prisen* på arbeidskrafta, er ein viktig kamp. Gjennom denne kampen oppnår arbeidarklassen førebels forbetringar i kår sine, den lærer klassen å føre kamp mot kapitalen og skilje ven og fiende. Kampen sveisar arbeidarane saman og styrker solidariteten og samhaldet i proletariatet mot borgarskapet.

Streika er eit viktig våpen for arbeidarklassen i kampen mot kapitalistane. Ved å nytte streikevåpnet og andre militante kampmiddel set proletariatet makt bak krava sine. Samstundes legg bruken av streikevåpnet grunnlaget for å utvikle *politiske* aspekt ved streika, og såleis ein strid som avslører heile det kapitalistiske utbyttingssystemet.

Dei sykliske, eller periodiske *krisene*, er eit lovbundet uttrykk for dei indre motseiingene i kapitalismen.

På ny og på ny, med jamne mellomrom, vert den kapitalistiske økonomien råka av slike kriser. Resultatet av dei er arbeidsløyse og dårlegare materielle kår for arbeidarklassen.

Grunnlaget for krisene ligg i *anarkiet* i den kapitalistiske produksjonen. Kapitalen strøymer til i dei produksjonssektorane der *prifitten* er høgast. Dette fører til *ujavn* utvikling mellom dei ulike sektorane. Etter ei tid fører denne opphopinga av kapital i særskilte sektorar til over-

produksjon av varer i tilhøve til etterspurnaden på marknaden for dei produkta som vert produsert. Med dette synker *profitten*, og kapitalinvesteringane stogger. Etterkvart vert kapital drege attende.

Slik inntre det ei *overproduksjonskrise*, og resultatet er arbeidsløye, stagnasjon i produksjonen osv. Dette fører igjen til senka kjøpekraft, innskrenkning av konsumvarermarknaden, ny arbeidsløye.

Overproduksjonskrisene oppstår med regelbundne mellomrom under kapitalismen. Av den grunn kallar vi dei periodiske, eller *sykliske* kriser.

Det at dei økonomiske krisene under kapitalismen har karakter av overproduksjonskriser, vil ikkje seie det same som at det vert produsert fleire varer enn det *massane* treng. Tvert om er det slik at det er for mykje *varer* på den kapitalistiske marknaden i høve til marknaden si evne til å kjøpe og betale dei i samsvar med vareprisen. Det er såleis ein *relativ* overproduksjon det er snakk om.

For massane inneber ei krisetid ei *senking* av dei materielle kára.

Arbeidarklassen må reise kamp mot resultatet av krisene under kapitalismen. Men det held ikkje å *avgrense* kampen til *verkningene* av krisene. Såleis må kampen først for å avsløre *årsaken* til krisene: kapitalismen, og for å syne at berre sosialismen kan avskaffe den naud og dei vanskar dei kapitalistiske krisene fører til for arbeidarklassen.

Arbeidarklassen organiserte seg som *klasse* gjennom å skipe *fagforeiningar* og politiske parti.

Det kommunistiske, revolusjonære arbeidarpartiet er den høgaste formen for proletariatet sin klasseorganisasjon. Utan det kommunistiske partiet, vil arbeidarklassen ikkje vera i stand til å kjempe ein framgangsrik kamp mot borgarskapet for dei materielle kára sine. Heller ikkje vil klassen kunne vinne siger i kampen for sosialismen og revolusjonen.

Samstundes slår vi fast at proletariatet si organisering i fagforeiningar er eit avgjerande vilkår for å kunne føre kamp mot kapitalen. Gjennom fagrørsla vert proletariatet organisert i breidda. Den *organiserte* striden mot kapitalen er heilt naudsynt. Individuelt og kløyvd vert arbeidarane eit lett bytte for borgarskapet. Samla og organisert, i ei fagrørslé smidd for kamp, oppnår arbeiderklassen sigrar over borgarskapet og leiessveinane hans. Kommunistane stør arbeidarklassen si organisering i fagrørsla, og tek aktivt del i arbeidet for å styrke kampkrafta hennar.

Marx slo fast:

»Fagforeiningane arbeidar godt som motstandssentre mot overgrepa til kapitalen». Han slo samstundes fast at: »Dei svik ålment sine mål, dersom dei innskrenkar seg til geriljakrig mot verkningene av det eksisterande systemet i staden for samstundes å freiste å endre det, i staden for å nytte den organiserte krafta deira som løftestang for den endelege frigjeringa av arbeiderklassen, dvs. den endelege avskaffinga av lønnsystemet».

På dette grunnlaget vil AKP(m-l) gå i brodden for å reise fagrørsla i kamp for dei materielle kára til arbeidarklassen, samstundes som vi vil stri for å sameine denne kampen med kampen for revolusjon og sosialisme.

Målet for arbeidarklassen må vera å utvikle fagforeiningane, og på det viset fagrørsla, til ei rørsle som fører aktiv og militant kamp mot kapitalen og borgarskapet, mot imperialismen og sosialisme.

AKP(m-l) vil prioritere arbeid i fagrørsla og på arbeidsplassane i fremste rekkje i arbeidet sitt. Arbeidarklassen spelar den leiande rolla i klassekampen, og er den einaste krafta som kan styrte borgarskapet si makt. Samstundes er den kampen arbeidarklassen fører i røynda ein kamp for å frigjere alle massar som vert utbytta og underkua av kapitalen.

Men det er eit faktum at fagrørsla i dag er kontrollert av arbeidararistokratiet, leia av DNA/LO-toppen med moderne revisjonistiske pampar på slep. Dette arbeidararistokratiske byråkratiet har lenka store lutar av fagrørsla i klassesamarbeid og knefall for borgarskapet og staten. Kampen for arbeidarklassen sine aktuelle og langsiktige interesser er såleis umogleg utan kamp mot dei reformistiske og revisjonistiske pampane.

a. Klassekamp for interessene til proletariatet – mot borgarskapets sine interesser.

AKP(m-l) stør den kampen arbeidarklassen fører for betre løn og arbeidsvilkår, og stiller seg i første line for å styrke og utvikle han.

Arbeidarklassen sin lønnskamp gjeld prisen på arbeidskrafta, og ikkje noko anna. Kommunistane vil difor gå i brodden for å sameine den økonomiske kampen arbeidarklassen fører med den politiske kampen, og vil gå i brodden for å syne korleis *utbyttinga* berre kan fjernast gjennom den sosialistiske revolusjonen og skipinga av sosialismen.

Borgarskapet freister å framstille det slik at lønnskampen gjeld den innbyrdes delinga av ei »lønnskake», som storleiken allereie er fastlagd for. På dette viset ønskjer dei å setje ulike grupper av arbeidarklassen opp mot kvarandre, samstundes som profitten vert urør.

Det er viktig for arbeidarklassen å skjera gjennom denne svindlen. Ikkje i høkon økonomisk kamp står det om å sikre seg ein lutt av ein »pott» som er avgrensa på førehand. Resultatet av ein økonomisk strid mot kapitalistane vert avgjort av korleis styrketilhøvet er mellom klassane. Der- som arbeidarklassen reiser kamp, set makt bak krava og held fast ved ei rett line for kampen, vil klassen vinne sigrar og gjera framgang.

På grunnlag av klassesamarbeidslina, og med den borgarlege staten som reiskap legg borgarskapet opp til å lamme lønnskampen til arbeidarklassen. Ved *samordning* og såkalla »kombinerte» oppgjer har det norske borgarskapet, med DNA/LO-toppen i brodden, systematisk utvikla nye korporative tiltak for å kvele all verkeleg kamp ved dei store tariffoppgjera. Målet med denne politikken er å slavebinde fagrørsla til staten, og få arbeidarane til å godta borgarskapet sin rett til *sjolv* å fastsetja prisen på arbeidskrafta gjennom statsdiktat. I bakhand har borgarskapet ein rad tvangsløyer dei nyttar, for å tvinge vilja si igjennom overfor arbeidarklassen.

DNA/LO-toppen og det borgarlege propaganda-maskineriet framstiller desse reaksjonære tiltaka som ein politikk som »tener interessene til heile samfunnet». Men arbeidarklassen og borgarskapet har ikkje på noko vis *sams* interesser. Dei »samfunnsinteressene» sosialdemokratiet pratar om er i røynda ikkje noko anna enn *profitinteressene* til borgarskapet.

Det borgarskapet frykter er ein kampviljug arbeiderklasse, som set makt attom krava sine. Dei frykter ein

arbeidarklasse som nyttar streikevåpnet.

Mot korporativisering, statsdiktat og tvangslovene i arbeidslivet står AKP(m-l) kampen for forbundsvis oppgjør. Vi avviser klassesamarbeidet og forsvarer konsekvent *streikeretten*.

Dei historiske røynslene syner at det berre er ei kamplene som gjev resultat for arbeidarklassen. Det er berre streik og aktiv kamp som nyttar.

Ikkje berre i samband med dei store tariffoppgjera, men og i den lokale økonomiske og politiske kampen på dei einskilde bedriftane er det berre kamplene som gjev resultat. Berre ved å ta i bruk streikevåpnet og andre militante kampmiddel kan arbeidarane vinne fram i kampen for dei materielle kår sine. Dei ulike streikekampane i -70-åra viser dette.

Når arbeidarane går til streik, har solidariteten frå andre lutar av arbeidarklassen synt seg å spela ei avgjerande rolle for utfallet av kampen. Stønad, økonomisk som politisk, frå aktive kampinnstilte fagforeiningar og klubbar har hatt mykje å seie. AKP(m-l) står konsekvent ei slik aktiv solidaritetshaldning i fagrørsla, og går sjølv i brodden for å utvikle han.

Likeins har framveksten av ei aktiv streikestøtterørsla hatt mykje å seie for klassekampen på bedriftane. I ein rad streikekampar har streikestøtterørsla vorte eit avgjerande vilkår for å sikre det økonomiske grunnlaget for streikekampen.

AKP(m-l) står streikestøtterørsla, og vil arbeide for å mobilisere stadig breiare hjå dei progressive massane for å utvikle dette arbeidet.

Heile arbeidararistokratiet med DNA/LO-leinga i brodden går desperat til åtak på streikekampen, og skyr ikkje noko middel for å sabotere han. Overalt der det bryt ut ei streik, strøymar dei arbeidararistokratiske pampane og »arbeidarløyntnantane» til for å kløyve streika, sabotere han og sørge for at han lider nederlag.

Borgerskapet og arbeidararistokratiet har påtvunge fagrørsla ein rad reglar og påbod for å slavebinde arbeidarklassen i klassesamarbeid, og for å hindre klassekamp. Desse er samla i »Hovudavtalen», som er *grunnlova* for klassesamarbeidet og kapitulasjon for kapitalistane. Eit av dei sentrale prinsippa i »hovudavtalen» er den s.k. »fredsplikten», som i røynda vil seie forbod for arbeidarklassen å streike i dei fleste høve.

Dei faglege byråkratane og pampane nyttar »hovudavtalen» aktivt for å sabotere streikekampen, og for å skremme arbeidarklassen til ro. Mellom sanksjonsmidlane er »arbeidsretten», som ikkje er noko anna enn ein *open* klassesdomstol.

LO-toppen og dei faglege byråkratiet syner si reaksjonære rolle ved å proklamere dei fleste streiker og aksjonar som »ulovlege». »Arbeidsretten» si oppgåve er å følgje opp og legalisere alle slags reaksjonære tiltak frå borgerskapet og staten si side for å knekke streikekampen.

Leiarane i dei moderne revisjonistiske partia SV og NKP står i røynda *systemet* med »hovudavtalen». I konkrete streikeaksjonar legg dei moderne revisjonistane seg flate for den faglege legalismen. sleper etter dei arbeidararistokratiske byråkratane og saboterer kampen. Dei moderne revisjonistiske leiarane saboterar konsekvent streikestøtterørsla, bakvaskar og svartar ho og fremjer medvetent ei line for å sabotere streikekampen.

AKP(m-l) går mot »hovudavtalen», og arbeidar for å mobilisere til kamp mot tvangslovene i arbeidslivet. Vi vil konsekvent avsløre »arbeidsretten» som ein klassesdomstol retta mot interessene til arbeidarklassen, og oppmorder arbeidsfolk til å reise kamp mot den faglege legalismen. Vi vil overalt hjå arbeidarane kjempe for å avsløre arbeidararistokratane si streikebryterverksemd, og dei moderne revisjonistiske leiarane sin sabotasje av streikekampen og klassekampen elles.

Arbeidsløyse og krise, er eit lovbundet uttrykk for kapitalismen og vil alltid finnast salenge kapitalismen eksisterar. Ein oppgang i økonomien under kapitalismen, vil alltid vorte avløyst av krise. Når krisa kjem er det borgerskapet sin politikk å setje staten inn for å subsidiere monopola, samstundes som bora av krisa vorte velta over skuldrane til arbeidsfolk.

AKP(m-l) står alle som reiser kamp for retten til arbeid, mot permitteringar og oppseiingar. Partiet vil gå i brodden for å mobilisere arbeidarklassen til å taka i bruk kampmiddel som streik og okkupasjon for å forsvare arbeidsplassane.

Ved arbeidsløyse må kravet vera minst 90 % kompensasjon. Likeins står vi kampen for at annsinnettsprinsippet må følgjast, og går prinsippielt mot all splittingsverksemd etter nasjonalitet, kjønn og alder.

Det grunnleggjande kravet vi reiser er likevel kravet om *arbeid* som saleis vorte det sentrale spørsmålet å reise kamp på.

b. Kamp mot sjavinisme og rasisme – einskap mellom norske og utanlandske arbeidarar.

Talet på framandarbeidarar veks i Noreg, liksom i andre kapitalistiske og imperialistiske land. Den grunnleggjande årsaken til at arbeidarar vorte tvungne til å dra frå sitt eige land, og søkje arbeid over landegrensene ligg i det imperialistiske verdssystemet.

Gjennom dei imperialistiske landa si utbytting og underkuing av dei fattige og underutvikla landa, vorte det skapt enorme arbeidsløysproblemer. Særskilt raker dette landa i den tredje verda.

Dei utanlandske arbeidarane vorte grovt utbytta og underkua i Noreg, og har særst dårlege sosiale tilhøve.

Dei store monopola spekulerar medvetent i billig, utanlandsk arbeidskraft, og driv organisert import av slik arbeidskraft. Denne arbeidskrafta er heilt utan rettar, og vorte gjeve arbeidsvilkår som på det næraste er å likne med slavekår.

Borgerskapet fyrer systematisk opp under rasisme og sjavinisme for å kløyve det norske proletariatet og framandarbeidarane og for å hindre kamp for interessene til dei utanlandske arbeidarane.

AKP(m-l) rettar seg mot den organiserte importen av arbeidskraft som monopola driv. Samstundes kjemmer vi for at utanlandske arbeidarar fritt skal kunne ta arbeid og busetja seg i Noreg. Vi krev same rettar for utanlandske som for norske arbeidarar, og garmot alle former for diskriminering.

Norske arbeidarar har i -70 åra synt viktige føredøme på den proletariske internasjonalsismen, og reist kampen skulder til skulder med utanlandske arbeidarar i sams aksjon. Dette er vegen å gå, avdi fienden er den same: den norske imperialismen og det norske borgerskapet.

AKP(m-l) rettar seg mot alle rasistiske og sjåvinistiske »steng grensene» og »Noreg for nordmenn». Slike paroler er reaksjonære og tener berre borgarskapet.

Vi stør dei utanlandske arbeidarane sin kamp for demokratiske rettar, retten til å organisere seg og drive politisk verksemd.

c. Styrk fagrørsla si kampkraft – kamp mot klassesamarbeidet

Fagrørsla er masseorganisasjonen til arbeidarklassen, og skapt av proletariatet sjølve. Fagrørsla organiserar hovudmassen av norske arbeidarar.

LO-apparatet er i dag kontrollert av arbeidararistokratiet. Dei faglege pampane er grunnmuren for maktstillinga til sosialdemokratiet i fagrørsla.

Dei arbeidararistokratiske byråkratane held makta si oppe i fagrørsla gjennom sosial demogagi, den faglege legalismen og gjennom å tvinge medlemma på grunnplanet til passivitet.

Ein sær viktig lekk i strevet til arbeidararistokratiet og pampane for å halde på makta, er undergraving av det faglege demokratiet. Gjennom manipulasjonar med vedtekter, valreglar, underkuing av diskusjon, suspensjon og eksklusjonskampanjer mot opposisjonelle arbeidarar og maktmisbruk, har pampane greid å halde på posisjonen.

Arbeidararistokratiet utgjer det sosiale grunnlaget for såvel sosialdemokratiet, som den moderne revisjonismen. De moderne revisjonistiske partia har langt veikare posisjonar og bein i fagrørsla enn sosialdemokratiet. For å halde på det dei har, allierar dei seg med dei sosialdemokratiske pampane, og lev på deira nåde. På dette viset er dei moderne revisjonistiske leiारane og partia eit ope haleheng til sosialdemokratiet i fagrørsla, og dei knytter seg til det faglege byråkratiet på alle vis.

Dei faglege byråkratane er eit borgarleggjort, privilegert skikt som slavebimd fagrørsla i klassesamarbeid og som målmedvete arbeidar for å knytte den til borgarskapet og staten sine interesser.

For å vinne framgang, må proletariatet kjempe for å vinna massorganisasjonen sin for ei klassekamplina. Det må forst ein målmedveten kamp for å utvikle fagforeiningane, klubbane til verkelege kamporganisasjonar, reise kampen mot kapitalen og kjempe fram det faglege demokratiet.

Målet med denne striden må for proletariatet vera å gjenerobre makta i fagforeiningane og drive pampane ut av maktposisjonane deira.

For å lukkast i å forme fagforeiningane til kamporganisasjonar er det naudsynt å føre kamp mot klassesamarbeidet og isolere dei arbeidararistokratiske pampane.

Ein slik kamp kan ikkje sameinast med politikken til sosialdemokratiet og dei moderne revisjonistiske pampane, men må rettast mot denne.

Oppgåva må vera å sameine dei breie massane av arbeidarar på klassestriden sin grunn.

Denne kampen er allereie i gong. AKP(m-l) stør denne striden fullt ut, og vil sjølv gå i brodden for å utvikla han.

Klassekamplina som legg opp til militant kamp mot kapitalen og leiesveinane hans på arbeidsplassane, som stiller oppgåvene å utvikle fagforeiningane til kamporganisasjonar, reiser kamp mot

klassesamarbeid, som rettar seg mot pampevesnet og rasinga av det faglege demokratiet, som rettar seg mot legalismen og knefallet for borgarskapet, er den einaste lina som er i pakt med kamptradisjonane i fagbevegelsen og som tener interessane til proletariatet.

Klassesamarbeidslina til arbeidararistokratiet og pampane derimot har til mål å kløyve fagrørsla, undergrave kampkrafta og stogge klassekampen. Denne lina tener borgarskapet og kapitalismen.

Ei viktig sak i kampen for å gjera fagforeiningane til kamporganisasjonar, er striden mot *økonomismen*. Det er viktig at dei arbeidarane som slost for ei kjempande fagrørsla går i brodden for å reise politiske saker i fagrørsla, og ikkje innskrenkar seg til den økonomiske kampen. Kampen for dei demokratiske rettane, stønad til andre grupper i kamp osv. er viktig.

Sær viktig er det at fagrørsla reiser kampen mot imperialismen og sosialimperialismen, og utvikler kraftig støtte og solidaritet med frigjeringsrørslene og underkua folk og nasjonar i kamp mot imperialismen.

4. KAMP MOT UTSUGINGA

AV SMABØNDER OG FISKARAR

Under kapitalismen vert landsbygda utarma. Monopolkapitalen utsuger ikkje berre arbeidarane og halvproletarane, men og småbøndene og fleirtalet av fiskarane. I jordbruket vert småeigendommen rasert, med proletarisering av småbøndene og nedgang i landbruksbefolkninga som følge. Samstundes skjer det ein sammenslåing av jordeigedommen i stadig større einingar. Jordbehandlinga vert meir intensiv og drifta mekanisert. Dette krev maskininvesteringar og meir utlegg til t.d. kraftfor. Resultatet er at bankar og andre kredittinstitusjonar meir og meir tek over den faktiske kontrollen over bruka.

Omlag den same utviklinga kan vi sjå i fisket. Monopolkapitalen og staten legg medvete opp til å rasera småproduksjonen i både fiske, tilverking og foredling. Målet er å få så mykje som mogleg av fiskeriane inn i kapitalistiske produksjonsformar og under kapitalistane sin kontroll. Profitten i fiskeomsetninga gjer at fiskarane får låge prisar for fisken dei leverer, samstundes som forbrukarane i byane må betale det mangedobbelte.

Så lenge kapitalismen eksisterer vil denne ut-suginga og rasinga vare ved. Ruin, øydelegging av produktiv jord og rovdrift på fiskeriresursane er regelen, ikkje unntaket. Resultatet er senka sjølvberging og avfolkning. Berre ein sosialistisk revolusjon, som skiper proletardiktaturet over borgarskapet, kan løyse denne skarpe motseiinga mellom

by og land og gje arbeidsplassar der folk vil bu.

AKP(m-l) ser det som si målsetjing å gå i brodden for å reise klassekampen på landsbygda og i kyststrøka. Proletariatet må, for å handle som ein verkeleg revolusjonær klasse, forsvare interessene til småbønder og arbeidande fiskarar, utvikla ei leiing i kampen mot utsuginga. I kampen for sosialismen vil proletariatet, med industriproletarane som kjerne, være hovudkrafta. Dei vil stø seg på proletarane i landbruk, skogbruk og fiske, og må ha som mål å knyte utsuga halvproletarar, småbønder og fiskarar stadig nærare til seg som sine faste sambansfeller.

AKP(m-l) går hardt imot dei moderne revisjonistane sin »bondepolitikk». Dette gjeld når dei legg seg flate for storbøndene og propaganderer for bondemonopolet sine interesser. Og det gjeld når dei stør hogresosialdemokratane sine reaksjonære framstøt for å sa splitting mellom arbeidarar og småbønder.

Sto småbøndene sin kamp!

Agrarbefolkninga er ikkje ein sosial klasse, men kløyver seg i fleire. Dette er analysert i AKP(m-l) sitt prinsipp-program, og vi skal her berre stutt peike på nokre hovuddrag.

For det første finnes det eit proletariat av land- og skogarbeidarar og eit halvproletariat. Det siste er mest småbrukarar som delar av året sel arbeidskrafta si til stat, kommune eller ein privat kapitalist. For det andre finnes det småbønder, som ikkje har fast tilset arbeidskraft og som sjøl vert utsugne. Alle desse sjakta høyrer til proletariatet sine strategiske allierte på landsbygda.

Ein tredje kategori er mellombøndene, i nokre typer jordbruksdrift kan det ha ein fast tilset, men berre i sær gode år kan dei få eit overskot som kan akkumulert som kapital. For det fjerde fins det storbønder, borgerskapet på landsbygda. Kilda til deira profitt er dels at dei utsuger jordbruksarbeidarar, dels at dei har ymse slag kapitalistisk grunnrente. Storbøndene kontrollerer og dei ulike bedriftane innafor landbruksmonopolet, og har knytt til seg eit eige sjikt av byråkratkapitalistar og bondearistokratar. Storbøndene sine klasseinteresser står rakt mot både proletariat, halvproletariatet og småbøndene sine interesser og vil i mange høve og råka i konflikt med mellombøndene sine krav.

AKP(m-l) vil i sin politikk på landsbygda alltid ha som grunnlag å reise arbeidarane i skog og land til kamp mot utsuginga. Dei er ein del av proletariatet, og for deira kamp gjeld dei prinsippa og parolene som er teke opp i bolken om arbeidar-klassen (II. 3) i dette Handlingsprogrammet. Dette gjeld og halvproletarane i dei periodane dei sel arbeidskrafta si til ein kapitalist.

For småbøndene vil AKP(m-l) i første rekke kjempe etter desse politiske linene:

- I jordbruksoppgjera må proletariatet stø dei små brukarane sine interesser. AKP(m-l) stor krava

om at alle pristillegg skal regulerast etter kvantum, slik at dei gjev småbøndene dei største tilskota. Vi stør og prinsippet om særskilte tillegg for bruk i grisgrendte stråk med sers vanskelege produksjonstilhøve.

Vi vil stø småbøndene sine rettmessige krav om auka adgang til billege landbrukslån. AKP(m-l) er og for ei kraftig nedsetjing av trygdeavgiftene for småbøndene.

AKP(m-l) er prinsippfast mot alle former for kombinerte oppgjer og tvungen valdgift, og er motstandar av det korporative samarbeidet mellom staten og jordbruksorganisasjonane.

- AKP(m-l) ser det som sitt mål å reise småbøndene til kamp mot den utsuginga som idag skjer gjennom bondemonopolet sine ulike bedrifter og kredittinstitusjonar. Idag er det storbøndene som sikrar seg ekstra inntekter gjennom kvantumsrabattar ved kjøp av store mengder gjødsel og kraftfor, godtgjøring for lagring som dei har best vilkår for osv.

- AKP(m-l) vil og kjempa mot at dyrka mark vert lagt ned og produktive jordbruksareal øydelagt. Vi stør prinsippet om størst mogleg grad av sjølvberging i produksjonen av matvarer.

- AKP(m-l) vil kjempe for ei best mogleg fagleg kamporganisering for småbønder og lægre mellombønder. Klassemotsetingane gjer det ikkje mogleg eller ønskjeleg å samla alle bønder i ein organisasjon. Planane om å slå saman Landbrukets Sentralforbund, Bondelaget og Bonde- og Småbrukarlaget vil berre tene interessene til storbøndene og bondemonopolet og må kjempast mot.

AKP(m-l) vil oppmode småbønder og lægre mellombønder til å leggje kreftene i å gjera Bonde og Småbrukarlaget om til ein kamporganisasjon for deira interesser. Dette krev kamp mot den noverande leiinga av bondearistokratar som er fast knytt til statens politikk. Noregs Bondelag kan aldri verta ein kamporganisasjon for småbønder, til det er storbøndene sin basis for sterk. Men på stader der Bondelaget idag er den einaste organisasjonen, og organiserer fleirtalet av småbøndene på plassen, er det på kort sikt naudsynt å konsentrera arbeidet der.

Sto fiskarane sin kamp for livsgrunnlaget!

Fiskarane er og spalta i fleire klasser. På dei store fabrikktralarane finn vi trålgastar og andre proletarar. I foredling og tilvirkingsanlegg er det eit til dels tallrikt proletariat i mange kyststråk. Langs heile kysten, og særskilt i Nord-Norge, fins det sjarkfiskere og lottkarar. Deira situasjon er på mange vis lik småbøndene sin, ofte har dei eit småbruk på si.

I fisket finn vi og mellomstore båteierar, som har lottkarar med i sesongen. Borgerskapet i fisket er representert ved trål- og ringnotkapitalister, dels av utenlandsk eid monopolkapital. Dei utsuger fiskar-

ane, og driv eit rovfiske som truer resursgrunnlaget i havet. Ekspansjonene fra utenlandsk imperialism, med supermakta Sovjet i brodden, har auka problema og truer nå eksistensgrunnlaget for proletarer og sjølvsysselsatte i fiskerinæringa.

AKP(m-l) vil stø fiskarane i kampen mot reiar-kapitalen og imperialismen. Vi ser det som eit mål å mobilisera industriproletariatet til å gå i brodden for deira kamp og forsvara deira interesser. For proletariat i fiskerinæringa ser vi kampoppgåvene i Handlingsprogrammet pkt. II. 3, som retnings-gjevande. For de andre arbeidande fiskarane vil vi særskilt trekkje fram følgjende kampoppgåver:

- AKP(m-l) vil stø fiskarane sin kamp for å auke prisen på råfisk og kjempe for å minke profitten til kapitalistane som kontrollerer mellom-ledda.

Vi stør kravet om større og billigare lån for små og mellomstore båtar i Statens Fiskarbank, og krev at investeringsavgifta frå reiskap til sånne båtar blir fjerna.

- AKP(m-l) vil kjempe mot utanlandsk og innan-landsk spekulasjonskapital i dei norske fiskeriene. Mellom anna krever vi at berre aktive fiskarar skal kunne eige fiskefarty, at monopolkapital som etablerer seg i fiskerinæringa ikkje skal kunne byggje ut si eiga tralerflate. Vi krever og hardare konseksjonsvilkår for å kunne eige og drive tralarar og ringnotsnurparar.

- AKP(m-l) vil aktivt gå i brodden for ei fiskerigrense og økonomisk sone på 200 mil og konsekvent forsvare kyststatane sine territoriale rettar mot supermaktenes rovfiske og aggresjon.

- For å føre kampen trenger sjarkfiskerne og andre arbeidande fiskarar sin eigen kamporganisasjon. Eit viktig skritt på vegen vil vera å forby medlemskap i Noregs Fiskarlag og andre fisker-organisasjoner for trål- og storbåtreiarar.

5. KAMP MOT OPPORTUNISMEN I ARBEIDARRØRSLA.

STYRK AKP(m-l)

a. Kamp mot opportunismen

AKP(m-l) har ei prinsipiell analyse av opportunismen og revisjonismen si rolle i arbeidarrørsla, som er uttrykt i prinsipp-programmet. Handlingsprogrammet viser til dette.

Vårt utgangspunkt er, som Lenin påviste, at opportunismen og dei revisjonistiske variantane av han er eit produkt av kapitalismen og imperialismen.

Borgarskapet har to hovudmetodar for å herske over proletariatet. Den eine er å nytte vald og terror, den andre er å svindle massane, skjule det borgarlege diktaturet og på det viset få dei til å godta den borgarlege makta.

Borgarskapet treng både *bøddelen* og *presten*, for å halde oppe diktaturet sitt.

Marxismen-leninismen har påvist at borgarskapet ikkje kan herske utan *borgarlege* »arbeidar»leiarar, som kan spreie opportunismen hjå arbeidarklassen og massene, maskert som »sosialisme».

Framvoksteren av monopolkapitalismen og imperialismen har satt borgarskapet i *alle* dei imperialistiske landa i stand til å mute eit tynt skikt av *arbeidararistokratar* ved hjelp av dei imperialistiske superprofittane.

Dette privilegerte skiktet av m.a. byråkratar i fagrørsla, borgarlege »arbeidar»leiarar i parlamentet, byråkratar i stat og kommune osv. er *berarar* av opportunismen og revisjonismen i arbeidarrørsla. I røynda er dei, som Lenin påviste, borgarskapet sine *agentar* i arbeidarklassen og -rørsla.

Oppportunismen og revisjonismen organiserar seg i *borgarlege* »arbeidarparti». Arbeidararistokratiet er det viktigaste *klassegrunnlaget* for opportunismen som straumdrag i arbeidarrørsla og for dei borgarlege »arbeidarpartia».

I og med framvoksteren av det imperialistiske verdssystemet vart borgarlege »arbeidarparti» *typisk* for alle dei imperialistiske landa. Funksjonen til dei borgarlege »arbeidarpartia» er å tene borgarskapet sine interesser og politikk, samstundes som dei forkler den borgarlege politikken som »sosialisme» og jamvel »marxisme» for å få proletariatet til å godta han.

Dei borgarlege »arbeidarpartia» målar det borgarlege diktaturet i vakre fargar, spreier systematisk illusjonar om at arbeidarklassen kan nå måla sine gjennom »parlamentet» og »fredleg overgang til sosialismen». Dei manar proletariatet til å syne respekt for borgardiktaturet sine *lover*, og oppmoder til klassesamarbeid og kapitulasjonisme.

De to *hovudformene* opportunismen tek i dag, er den *opne reformismen* og den *moderne revisjonismen*.

Den opne reformismen er *organisert* i det borgarlege »arbeidarpartiet», DNA. Sosialdemokratiet er *ope* anti-marxistisk og *ope* mot revolusjon.

DNA er det viktigaste partiet for borgarskapet i dag for å kue den norske arbeidarklassen, særleg pga. posisjonane til sosialdemokratiet i fagrørsla.

Leiinga av DNA høyrer sjølv til borgarskapet, og står i brodden for utviklinga av den statsmonopolistiske kapitalismen i Noreg. DNA er eit tvers gjennom imperialistisk parti. Sosialdemokratiet fremjer ope den norske imperialismen, og samarbeider med monopolkapitalen mot interessene til arbeidarklassen. DNA er eit agentur for USA-imperialismen sine politiske, økonomiske og militære interesser i Noreg, og har gått i brodden for denne supermakta i heile etterkrigstida. Sam-

stundes gjer dette borgarlege «arbeidarpartiet» knefall for den andre supermakta og har tilmed krefter i rekkjene sine som ope stor sosialimperialismen.

Som regjeringsparti for monopolkapitalen fører DNA ein konsekvent arbeidarfiendsleg politikk, for å skjerpe utbyttinga og konsolidere det borgarlege diktaturet.

DNA er ein spjutodd for *reaksjonen* i Noreg. DNA/LO-leiinga arbeidar målmedvetent for å *kneble* fagrørsla, drive gjennom klassesamarbeidslina og såleis lamme kampkrafta i fagrørsla.

DNA går i brodden for å bryte ned dei demokratiske rettane som arbeidsfolk har tilkjempa seg. Sosialdemokratiet går i brodden for korporativiseringa, og framstår som ein konsekvent pådrivar for å nytte tvangslovene i arbeidslivet.

DNA/LO-toppen møter den veksande opposisjonen mot klassesamarbeidet i fagrørsla med all slags reaksjonære tiltak, og går i brodden for suspensjonar, eksklusjonar, hetskampanjar og politiske oppseiingar av progressive arbeidarar og klassekjemparar i fagrørsla.

På dette viset er det naudsynt å slå fast at DNA/LO-leiinga og det borgarlege «arbeidarpartiet», DNA, fungerer som eit ope agentur for *monopolkapitalen* og *imperialismen* i arbeidar-klassen og -rørsla.

Kampen for å styrke fagrørsla si kampkraft, såvel som kampen for den sosialistiske revolusjonen, kan ikkje vinne fram utan uforsonleg strid mot sosialdemokratiet. Målet må vera å isolere og bekjempe DNA/LO-toppen og leiessveinane deira i fagrørsla og på arbeidsplassa, og bryte laus flest mogleg arbeidarar og arbeidande menneskje frå innverknaden til sosialdemokratiet.

Skjerpinga av den ålmenne krise i kapitalismen og imperialismen, og oppsvinget i klassestriden har ført til *krise for reformismen*. Sosialdemokratiet er i ferd med å misse grepet på ei veksande gruppe av militante arbeidarar, på bygdene og på store delar av ungdomen. På sikt tyder dette at sosialdemokratiet vil verta redusert til ein *mindretalsretning* i arbeidarklassen, noko som er eit vilkår for at den sosialistiske revolusjonen skal kunne sigre.

Men sosialdemokratiet har stor makt og mykje ressursar og yt hard motstand. Dei kan tilmed evne å få til mellombels framgang. Dette tyder at vi må vera budd på hard strid mot sosialdemokratiet, forakte dei strategisk, men taka dei alvorleg i taktikken.

Den moderne revisjonismen har organisert seg i dei borgarlege «arbeidarpartia» SV og NKP, og ovrar seg og i form av ulike smågrupper som ein i hovudsak finn på universiteta.

Den moderne revisjonismen framstår ikkje som

ope anti-kommunistiske parti, men framstiller seg tvert om som «revolusjonære». Dei hevder å byggje på «marxismen» og «leninismen». Den fremste funksjonen til dei moderne revisjonistiske partia er å erobre den *revolusjonære* arbeidarrørsla innifrå for borgarleg politikk, under dekke av å vera «revolusjonære» og «marxistisk».

Men den moderne revisjonismen har ikkje anna sams med marxismen-leninismen og kommunismen enn namnet.

Ei vitskapeleg, proletarisk analyse av ideologien, politikken og praksisen til dei moderne revisjonistiske partia syner at desse partia er imperialistiske, kontrarevolusjonære og borgarlege parti sukra med eit tynt lag «revolusjonære» fraser.

– SV og NKP propaganderer den borgarlege lina om «fredleg og parlamentarisk overgang til sosialismen». Dei roser det borgarlege diktaturet opp i skyane, spreier illusjonar om parlamentet og statsapparatet si rolle osh.

– SV og NKP gjev eit falskt bilete av den norske *imperialismen*, ved å framstille den som om den spelar ei lite viktig rolle. I praksis *stor* dei moderne revisjonistane norsk imperialism *aktivt* ved å gå inn for norsk *kapitaleksport* m.a.

– SV og NKP er i røynda *ikkje* for sosialismen, men tvert om konsekvente talsmenn for *statsmonopolkapitalismen*. Dei spreier systematisk ideen om at «nasjonalisering» og statsdrift under kapitalismen fører til sosialisme.

Den moderne *revisjonismen* fører fram ideen om at «revolusjonen» kan skje i to faser, der den første oppgåva er ein s.k. «anti-monopolistisk revolusjon». Denne skal skje ved at en «anti-monopolistisk front» skal vinne fleirtal på stortinget i val og skipe ei «anti-monopolistisk regjering». Denne regjeringa skal «demokratisere staten og økonomien» og førebu den andre fasen, «innføringa av sosialismen».

Dette er ikkje anna enn ein «strategi» for å innføre eit fullt ut *statskapitalistisk* system. Men om ein tek revisjonismen på ordet om at dei verkeleg ønskjer sosialisme, vil denne «strategien» likefullt vera dødfødt. For det første avdi borgarskapet er væpna til tennene, og sjølsagt ville nytte valdsapparatet mot ei utvikling som truga kapitalismen. For det andre avdi revisjonistane i den s.k. «anti-monopolistiske fronten» innkluderar store delar av *borgarskapet*, som sjølsagt ikkje ville akseptere noka «gradvis og fredleg» overgang til sosialismen.

Røynda er at borgarskapet tek denne «anti-monopolismen» med knusande ro, avdi dei veit at denne *reformismen* aldri kan truge posisjonane deira.

NKP er den fremste talsmannen for «anti-monopolismen». Men SV delar i røynda some hovudoppfatninga, sjølv om dei *formelt* avgrensar

seg på visse punkt. SV sitt program syner dette.

— I den aktuelle *klassekampen* syner dei moderne revisjonistiske partia same borgarlege, reaksjonære karakter. Dei samarbeider med DNA/LO-oppnen i fagrørsla og i politikken. Dei saboterar streiker og aksjonar på arbeidsplassane, og motarbeidar medvete streikestøtterørsla. At revisjonistane ved nokre høve stør ei streik i ord i motsetnad til sosialdemokratane, har synt seg berre å vera eit dekke for at dei i praksis har fulgd sosialdemokratane si line og sabotert streika. Dette er kva røyndomen syner oss.

Dei moderne revoasjonistane saboterar likeeins den aktive boligkampen, striden som ungdom under utdanning fører mot staten, kampen hjå soldatane, kvinnekampen osv. At dei i fagre ord seier seg å stø krava til delar av den progressive masserørsla gjer revisjonismen desto farlegare, avdi alle røynslar syner at revisjonistane *saboterer* ho i praksis.

Dei moderne revisjonistiske partia SV og NKP er, som analysa vår syner, borgarlege »arbeidarparti». Dei er i røynda monopolkapitalen sine agentur i arbeidarrørsla.

Samstundes er SV og NKP som parti dei politiske representantane for den *sovjetiske sosialimperialismen* i Noreg.

Desse partia framstiller det kapitalistiske og imperialistiske Sovjet som »sosialistisk», samstundes som dei svertar det tidlegare sosialistiske Sovjet under Stalin og bolsjevikpartiet si leing.

Dei propaganderar at den aggressive, militaristiske sosialimperialismen er »fredselskande», og at den ikkje representerar »noka trugsmål». Samstundes stør dei ope sosialimperialistisk aggresjon og kolonialisme, som t.d. i Angola.

Revisjonistpartia bringer til torgs den bresjnevistiske løgnpropagandaen om at verda er prega av »avspenning», og fungerer såleis som røykteppe for krigsførebuingane til supermaktene, og som ein aktiv reiskap for den sosialimperialistiske krigs- og aggresjonspolitikken.

Dei moderne revisjonistiske partia SV og NKP er såleis pro-sosialimperialistiske parti. Dei er i røynda agentur for *sosialimperialismen* i Noreg og hjå den norske arbeidarklassen.

NKP er det mest konsekvente pro-sosialimperialistiske partiet av dei to. Dette partiet er eit tvers gjennom rote, konsolidert Moskva-lojalt parti. Dette partiet er i røynda styrt frå Moskva.

SV forsvarer i hovudsak Sovjet, men skil seg frå NKP ved å kritisere Sovjet på nokre punkt. Men dette er ein prinsipplaus kritikk. Det finns medlem i dei revisjonistiske partia som førebels er under vurderingar.

Dei revisjonistiske partia seier dei er mot USA-imperialismen. Men i *praksis* fører dei inga strid mot

han. Tvert om har dei moderne revisjonistiske leiarane konsekvent sabotert kampen mot USA-imperialismen. Medlem i revisjonistpartia, som ønskjer å slutte opp om ei klassekampline har systematisk arbeida for å kløyve dei anti-imperialistiske frontorganisasjonane.

Den verkelege *klassekarakteren* til revisjonistane framgår ikkje av kva dei framstiller seg sjølve som. Deira liner og praksis syner at dei slett ikkje er »revolusjonære», men reaksjonære borgarlege »arbeidarparti». Dei samarbeidar med sosialdemokratiet, fremjer classesamarbeid og parlamentariske illusjonar, saboterer massekampen og forsvare sosialimperialismen.

Klassegrunnlaget for den moderne revisjonismen, er liksom for opportunisten ålment, arbeidararistokratiet. Revisjonismen er såleis eit produkt av kapitalismen og imperialismen, og eit viktig reiskap i borgarskapet sine hender for å herske over proletariatet. Arbeidarklassen og det kommunistiske partiet vil såleis måtte føre kamp mot revisjonismen sålengje klassekampen finst.

AKP(m-l) vil føre ein hard og omfattande strid mot den moderne revisjonismen, dei revisjonistiske partia og dei moderne revisjonistiske leiarane. Denne kampen er heilt naudsynt om proletariatet skal kunne vinne framgang i klassekampen, og om den sosialistiske revolusjonen skal sigre. Dette vil vera ei viktig oppgåve for partiet i klassekampen på alle omkverve.

AKP(m-l) ønskjer ikkje å sameine seg med dei revisjonistiske leiarane og den revisjonistiske politikken. Tvert om vil partiet føre uforsonleg kamp mot den moderne revisjonismen.

Samstundes er det slik at det er den borgarlege ideologien og dei reaksjonære leiarane som avgjer klassekarakteren til revisjonistpartia. Det finst medlem i dei revisjonistiske partia som førebels er under påverknad av revisjonismen, men som objektivt har interesse av å bryte med den. Likeeins er det slik at massane utafor revisjonistpartia som er under påverknad av dei, objektivt sett har interesser som står i motstrid til revisjonismen.

AKP(m-l) vil kjempe for å bryte laus medlem i revisjonistpartia, som ønskjer å slutte opp om ei klassekampline, frå påverknaden til dei revisjonistiske leiarane. Vi vil samstundes kjempe for å bryte laus dei partilause massane under revisjonistisk påverknad, og vinne dei for den revolusjonære arbeidarrørsla.

På denne bakgrunnen vil AKP(m-l) konsekvent kjempe mot dei borgarlege »arbeidarpartia» og all anna form for opportuniste. Det er eit sams trekk ved alle slags opportunistiske straumdrag at dei

avsporar arbeidarklassen sin kamp, leier den inn i legalisme og borgarleg parlamentarisme og freister å hindre at proletariatet fylker seg kring sin verkelege ideologi, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

b. Styrk AKP(m-l) – Partiet til proletariatet!

AKP(m-l) er partiet til proletariatet, og såleis eit revolusjonært, kommunistisk arbeidarparti. Partiet si rolle i klassekampen og revolusjonen er uttrykt i AKP(m-l) sitt prinsipp-program.

Marxismen-leninismen sleg fast at arbeidarklassen ikkje kan vinne framgang i klassestriden og ikkje vinne siger i revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga, utan det kommunistiske partiet sitt i leiinga for kampen. Partiet er den høgaste formen for proletariatet sin klasseorganisasjon, og samordner og leier kampen mot borgarskapet og imperialismen politisk, økonomisk, ideologisk.

AKP(m-) er den leiinga proletariatet må ha for å vinne siger i revolusjonen.

AKP(m-l) skil seg grunnleggjande frå alle andre norske politiske parti, som prinsipp-programmet sleg fast. Dei andre partia er organiserte for å vere med i det borgarleg-parlamentariske spelet om taburettar og bein *under kapitalismen*, mens AKP(m-l) er skipa for å leie proletariatet i ein revolusjon som *styrtar kapitalismen*.

Arbeidet for å styrke AKP(m-l) ideologisk, politisk og organisatorisk vert såleis ei sers viktig oppgåve.

AKP(m-) har ei rett line, og ein proletarisk praksis i klassekampen. Dette er hovudsia ved partiet. Men partiet har og veikskaper og feil. Samstundes er partiet utsett for eit kraftig press frå borgarskapet, såvel ideologisk som politisk og organisatorisk. Denne borgarlege påverknaden verkar gjennom dei indre feila, som eitkvart kommunistisk parti har. Dette vil seie at det er *mogleg* for borgarskapet og revisjonismen å erobre partiet innifrå, og forvandle det til eit borgarleg «arbeidarparti».

Men borgarskapet vil ikkje lukkast i dette, dersom det vert ført ein kontinuerleg ideologisk kamp i partiet mot alle borgarlege tendensar, for å konsolidere marxismen-leninismen-Mao Tsetung si tenkning. Studiet av dei marxist-leninistiske klassikarane, av verkene til Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung er sers viktig i denne samanhengen.

AKP(m-l) vil difor leggje mykje arbeid i studiearbeidet, og vil føre ein medveten og hard kamp

mot tendensar til opportuniste og revisjonisme i eigne rekkjer. Særskilt vil partiet vera på vakt mot moderne revisjonistiske feil og tendensar.

Arbeidet med å utvikle AKP(m-l) sine røter i proletariatet, og særskilt hjå proletariatet i storindustrien, står i sentrum for partiet si verksemd. Dette arbeidet er ein føresetnad for å utvikle partiet som leiande sentrum i klassestriden, og eit vilkår for at proletariatet skal festne og utbygge makta si i partiet.

Arbeidet med å rekruttere revolusjonære arbeidarar, og samstundes rekruttere breitt i massane er ei sentral, organisatorisk og politisk oppgåve for partiet.

I det heile vil kampen for å utvikle den organisatoriske linja, og arbeidet for planvis utbygging av partiet i arbeidarklassen, vera ei sentral oppgåve i AKP(m-l) sitt arbeide.

AKP(m-l) vil og prioritere ein planvis utbygging av partiet blant arbeidsfolk på landsbygda og hjå dei arbeidande fiskarane.

Partiet vil leggja stor vekt på å utvikle og konsolidere den demokratiske sentralismen, og på alle vis bolsjevisere partiorganisasjonen. Dette er vilkåret for å utvikle ein slagkraftig, disiplinert organisasjon som kan stå for eit slag i klassekampen, utan å lide skipbrot.

AKP(m-l) legg vekt på å styrke sikringsarbeidet, og slik halde partiorganisasjonen skjult for klassefienden. Eit målmedvete og planvist arbeid for å utvikle tryggleiken, er føresetnaden for at partiet skal kunne halde fram å leie klassestriden og den revolusjonære striden om det inntrår illegalitet, okkupasjon osv. Dette arbeidet er likeeins viktig for å hindre provokatørar og spionar for klassefienden å trengje inn i partirekkjene, og for å trygge kommunistane mot svartelisting og oppseiing under dei nåverande tilhøva.

Oppgåva med å utbygge og styrke dei kommunistiske ungdomsforbunda til partiet, Raud Ungdom og Norges Kommunistiske Studentforbund, er ei sers viktig oppgåve for AKP(m-l).

Ungdomsmassane frå arbeidarklassen og det arbeidande folket spelar ei viktig rolle i klassekampen, og er ein viktig ressurs for proletariatet og partiet. Under leiing av partiet vil ungdomsforbunda spele ei viktig rolle i klassekampen og revolusjonen.

AKP(m-l) vil leggja stor vekt på å styrke den ideologiske fostringa i RU og NKS. Ei hovudoppgåve vert det å bygge ut ungdomsforbunda organisatorisk, utvikle sambandet deira med massane og hjelpe dei til å rekruttere breitt hjå massane.

AKP(m-l) byggjer konsekvent på sjølvbergings-

lina i det økonomiske arbeidet. Utan eit planvist økonomiarbeid, tufta på marxist-leninistiske prinsipp, vil partiet ikkje vera i stand til å leggja eit materielt fundament for å løyse dei revolusjonære oppgåvene sine. AKP(m-l) vil mobilisere medlemma, sympatisørane og alle progressive til å stø partiet økonomisk gjennom innsamlingar osv.

Vi rettar samstundes skarp kritikk mot dei revisjonistiske partia, som i røynda er kjøpt opp av borgarskapet sin stat. AKP(m-l) vil ikkje la seg korrumpere av borgarskapet med statspengar, på same vis som dei statsfinansierte opportunistpartia.

AKP(m-l) vil leggje mykje arbeid i å utvikle den kommunistiske agitasjonen og propagandaen. Utbyggjinga av Klassekampen til dagsavis vert sentralt i dette arbeidet.

Utbyggjinga og styrkinga av AKP(m-l) ideologisk, politisk og organisatorisk er avgjerande for om den sosialistiske revolusjonen skal vinne siger eller ikkje.

Partioppbyggjinga er såleis ikkje ei oppgåve ein gjer seg »ferdig med». Den er ei permanent, strategisk oppgåve som må følgje ein vitskapeleg utforma plan, og den krev hardt arbeid og medveten prioritering for å lukkast.

Å overlate utviklinga av partiorganisasjonen til spontaniteten, er i røynda det same som å la partiet degenerere. På lang sikt ville ei slik utvikling innebære at revisjonismen fekk makta i partiet. Partioppbyggjinga er difor ei avgjerande oppgåve for å sikre dei aktuelle, såvel som dei langsiktige interessene til proletariatet.

III. ANDRE KAMPOMRÅDER

Utenom partiets hovedoppgaver deltar vi og vil vi delta på en lang rekke områder av klassekampen. Mange områder der partiet er engasjert vil ikke bli tatt opp her. Vi henviser til partiets løpende uttalelser og til den kommunistiske pressas dekning. Vi vil imidlertid spesielt framheve følgende kampområder:

1. Kamp mot all kvinneundertrykking

Punktet må slå fast vår kvinnepolitiske *linje*, at kvinneundertrykkinga bunner i privateiendommen, den tvungne privatproduksjonen i hjemmet og den økonomiske og sosiale avhengigheten av mannen. Framheve kampen for rett til lønna arbeid, og knyttet til det: daghjemskampen, lik rett og mulighet til utdanning, særvern for kvinner og sjølbestemt abort. Slå fast at det også er nødvendig å slåss mot pornografi og kvinnefiendtlig ideologi.

Slå fast at kvinnekampen må sette arbeiderkvinnens krav i sentrum, bygge på solidaritet mellom alle *undertrykte* kvinner, avvise kvinnesekterisme og understreke nødvendigheten av solidaritet mellom kvinner og menn i arbeiderklassen og andre deler av folket.

Slå fast at kvinnene må slåss mot imperialismen, fascismen og reaksjonen, for den sosialistiske revolusjonen, henvise til de sosialistiske landas framskritt. Slå fast at kvinnene trenger en *egen* kamporganisasjon, at Kvinnefronten er en slik organisasjon, at partiet støtter dens arbeid.

De ulike punktene må knyttes til en direkte, åpen polemikk mot revisjonistenes og de øvrige borgerlig-feministiske linjene for kvinnekampen.

2. Kamp for ungdomsmassenes interesser!

Slå fast at breie lag av ungdommen er utbytta og undertrykt, at ungdommen er spesielt kampberedt og en viktig kraft for både revolusjonen og dagskampen.

At vi støtter arbeiderungdommens særlige krav, nevner spesielt lærlingene/fagopplæringa, boforholda og kampen mot ungdomsarbeidsløsheten.

At vi støtter »fritidskampen»: for fritidslokaler, idrettsanlegg o.a. for å gjenreise en idrettsbevegelse som stiller masseidrett og vennskap foran konkurranse, mot imperialismens sløvende narkotika- og stoffkultur.

Slå fast at ungdommen må knytte seg til proletarietets kamp for sine daglige kår og for sosialismen, og at vi vil legge stor vekt på å mobilisere ungdommen i anti-imperialistisk solidaritetsarbeid og streikestøttarbeid.

3. Soldatkampen

Det norske »Forsvaret» er kjerna i den borgerlige Statens voldsapparat. Det er rettet *mot arbeiderklassen*, noe både vår egen historie og avsløring omkring dagens militærøvelser viser. Det forsvarer ikke folket mot imperialistene, men inngår gjennom NATO-alliansen som en av USA-imperialismens brikker i spillet mot den andre supermakta, Sovjet.

For å skaffe seg *lydige* soldater har »Forsvaret» fratatt de vernepliktige deres vanlige demokratiske, politiske og juridiske rettigheter, og forlagt dem langt fra hjemstedet med små reisemuligheter, få fridager og en ytterst dårlig økonomi.

Soldatene har tatt opp kampen mot disse forholda, og AKP(m-l) støtter fullt ut soldatene i deres kamp, samtidig som vi framholder at *enheten mellom soldatene og arbeiderklassen* er forutsetningen for at denne kampen skal vinne fram.

I dagens situasjon støtter vi soldatenes krav om:

– Fulle demokratiske rettigheter. Nei til knebling av soldatene. Soldatene må sjøl ha kontroll over den organisasjonen som skal fremme deres interesser – godta ingen gisselordning.

– Vanlige sivile juridiske rettigheter. Avskaffe det militære straffesystemet med «permnekt» og «kakebu» for bagateller. Nei til straffeprosess med befalet som aktor, etterforsker og dommer.

– Full anledning til fri politisk virksomhet. Avslør treneringen og spillet om St.melding 74.

– Nei til lommepengeøkonomi. – Arbeid i militæret skal ikke lønnes dårligere enn laveste tariff i industrien. Vi støtter kravet om 1000 kroner i dimmepenger.

– Regulert arbeidstid med 42,5 timers arbeidsuke. Overtid skal kunne oppspares til fridager.

– Nei til isolasjon. Militærtjeneste nærmest mulig hjemsted, og anledning til en gratis hjemreise i måneden.

4. Kamp mot bolignød og boligdyrtid

Kort slå fast hovedårsaken til boligproblemene: Monopolkapitalens tvangssentralisering, tomtespekulasjonen og rasering av eldre boligstrøk.

Slå fast at boligkampen må rettes mot tomtespekulasjon, storentreprenørenes monopolisering, rente og avgiftspolitikken og den kommunale korrupsjonen.

Understreke at boligdyrtida blir skjerpet kraftig av statlige og kommunale avgifter og høy husbankrente.

Slå fast kravet om *billige* boliger, flere boliger og vår støtte mot rasering av beboelige, eldre strøk.

Understreke betydninga av at leieboerforeninger og andre boligorganisasjoner har begynt å reise kampen.

Slå fast at sosialdemokratene og revisjonistene er *byråkratkapitalister* i OBOS, USBL, Ungdommens egen heim o.a. steder og at de *åpent* representerer klassefienden i boligkampen.

5. Kamp mot sparebudsjettene på Helse/sosialsektoren

Henvist til krisebudsjettene, påvise at det som innskrenkes alltid er helse/sosialtjenester som arbeidsfolk har stor nytte av. Dagheimene bygges ikke ut etter behovet, elendige vilkår for personalet, stillingsstopp, nedlegging av fødestuer og sykehjem.

Slå fast at krisebudsjettene er et angrep på folkets interesser, og at proteststreikene mot slike budsjetter, kampen mot ansettelsesstopp, mot nedlegging av fødestuer og sykehjem har vår fulle støtte.

Slå fast at vi støtter pensjonistenes kamp for bedre økonomiske kår, mot nedskjæring av trygdene og for demokratiske rettigheter på aldersheimene.

Slå fast at vi solidariserer oss fullt med aksjonene de ansatte i helse/sosialsektoren gjennomfører og går mot alle forsøk på å innskrenke deres demokratiske rettigheter.

6. Fram for den folkelige kulturen

Dette punktet må ta utgangspunkt i at herskerklassen har makta over produksjonsmidlene og distribusjonssystemet. De jakter på profitt, og styrker klassediktaturet gjennom å spre borgerlig kultur, reaksjonær ideologi.

Monopolkapitalen tillater nå i en viss utstrekning revolusjonær kunst og kultur. Angrep har kommet og vil komme. Peke på at bare sosialismen kan fri kunstnerne fra underkastelse og skape grunnlaget for et rikt kulturliv i arbeiderklassen og andre lag av folket.

Slå fast at vi er for økte bevilgninger til lokale amatørslag, mot DNAs styrking av byråkratiet og statskontrollen. Ta opp betydninga av å bygge på kamptradisjonene i *arbeiderklassens* kultur.

Slå fast betydninga av å bekjempe imperialismens og sosialdemokratenes kultur, for arbeiderklassens og det arbeidende folkets nasjonale kultur. Mot sjåvinisme for aktivt å spre revolusjonær og anti-imperialistisk kultur fra andre land.

Slå fast at vi støtter kunstneraksjonen og dens krav.

7. Kamp mot monopolkapitalens rasering av natur og miljø

Her må ødeleggelsen av arbeid, bo og naturmiljø tas opp. Vis at monopolkapitalen er hovedfienden og «kilden til alt ondt».

Framhev kampen mot helsefarlige arbeidsplasser, gå mot classesamarbeidsopplegget i Miljøloven.

Vis at det er monopolene som også *forurenser* naturen dels i internasjonal regi.

Påpek at oljeganglinga i Nordsjøen og planene om kjernekraftverk viser at profittthensynene går foran alt.

Vis at det samme gjelder i boligstrøk, med motorveier og andre trafikkmaskiner.

Slå fast behovet for enhetsfront, aksjon og nødvendigheten av å bygge miljøbevegelsen rundt arbeiderklassens kamp mot det helsefarlige arbeidsmiljøet.

Forsidebilledet: Fra Menstadslaget: Kampen på sluseporten ved Skotfoss mellom streikende arbeidere og Statspoliti.

